DILEMMA

Studentenblad van de Blandijn

3

LYRICAL TRINITY

Interview: Charlotte Van den Broeck

22

Toneel: Genesis

11

Sprookjes voor gevorderden

16

Gent Editie 3 Dec. 2019 V.U.: Simon Lambrechts & Flor Roesbeke

©abeldemuysere

altijd bereikbaar

De preses (s)preekt

DE PRESES: *((s)preekt)*

Beste Filologen,

Het eerste semester is voorbijgevlogen, wat betekent dat het stilaan tijd is om weer in de boeken te duiken. Maar voor het zover is, mag ik mij nog een keer tot jullie richten.

NIET-ZO-DRAMATISCHE PAUZE.
HEEL ERG MELODRAMATISCHE TERUGBLIK.

DE PRESES: *(cont'd)*

Wat een mooie weken hebben we erop zitten. We hebben puike prestaties neergezet op IFT's en IFK's; geijverd op de quiz en het dictee; en zijn tot lachbui en ontroering gebracht door de performances op onze culturele benefietavond. We hebben nieuwe vrienden gemaakt, sporadische vaten gezet en samen onze stoutste dansmoves boven gehaald. *Rauwtch*.

In de kelder van de Delta lieten lyrische legendes hun stemmen weerklinken, werden epische estafettes met gerstenat uitgevochten, en kwam menig man dramatisch dronken buiten. De een met een nieuwe verovering aan de arm, de ander hopeloos op zoek naar een slaapplek — allen met verhalen die voor blozende wangen zouden durven zorgen rond de kersttafel.

We hebben geklonken op vriendschap en op vaten. Op Woorden en op Daden. En nu het tijd is voor een korte intermissie, rest mij nog slechts een missie:
Volgend semester weer?
Volgend semester méér!

Ik wens jullie uiterst fijne feestdagen en bevredigende examenresultaten toe. Zet die roaring twenties in stijl in en kom met nieuwe energie en mooie, doch moeilijk te realiseren voornemens terug naar de Blandijn. Wij zullen er ook zijn. Tot dan!

DOEK VALT.

PRESIDIUM MAAKT ZICH KLAAR VOOR TWEEDE AKTE.

JULIE VLAMINCK

Inhoud

DRAMA

Cultuursubsidies 8
Toneel: Genesis 11
Landjuweel 12

EPIEK

Sprookjes voor Gevorderden 16
Good Omens 18

LYRIEK

Charlotte Van den Broeck 22
Poëzie Poll 28
Hip Hop 30
Poëziewandeling 32
Analyse: De Zanger 34
Auw La 36

FILOLOGICA

Dagboek van een schacht 39
Blandijn to koer 40

EXTRA

Anti-stresskoekjes 45
Scriptor Shitposting 46
Flowchart 47
Shitty Poems 49
Horoscoop 50
UniChef 52

Scriptoriaal

Lang geleden, in een universiteit hier niet zo ver vandaan, waren er eens twee dappere scriptores. Zij bevonden zich, althans volgens de overgeleverde legende, in een netelige situatie, in een donker bos omringd door een grote boze wolf, een sluwe rattenvanger, een paar schone slaapsters en een bordeaux-wit leger van gevaarlijke elven.

Aan de twee scriptores werd door de koningin een geheime opdracht toevertrouwd: "Gij zult ons volk op de hoogte brengen van de meest recente nieuwtjes!" Zo gezegd, zo gedaan. De helden begonnen vlijtig aan hun aardsmoeilijke opdracht. Ze vonden hulp en toeverlaat in de overgeleverde schrijfsels en testamenten van hun voorgangers. Hoewel onze dappere helden vertrouwde structuren konden vinden in het werk van een ander, merkten ze al snel dat ze vastgeroest waren; geketend aan het verleden. Ze konden toch niet de volksverhalen op dezelfde manier weergeven, zoals reeds anderen het hen voorgedaan hadden?

Na een pittig overleg besloten Simon – een boom van een kerel, een gigant zo u wil – en zijn trouwe schildknaap Flor – een twijgje van een kerel, een man gelijkend aan het dwergenvolk – aan hun queeste te beginnen. Tijdens hun zoektocht naar spannende verhalen, botsten ze op een *dilemma*: wat als we nu gewoon eens een nieuw format voor onze vertelsels bedenken?

En zo geschiedde… 'Culturama' en 'Focus' waren niet meer. Zij werden vervangen door de drie pilaren der literatuur: dramatiek, epiek en lyriek. Maar er zijn ook hindernissen: baan je een weg langs de scherpe **opinietekst over de cultuursubsidies**; pas op voor flashbacks naar de zeventiende eeuw van **Giambattista Basile**; laat je verbazen in de wondere wereld van **Charlotte Van den Broeck** en verdiep je in de gedichtanalyse van **Hugo Claus'** ***De zanger***. En als je jouw weg terug naar het koninkrijk wil vinden, vergeet dan niet wat kruimels van je **zelfgemaakte koekjes** achter te laten.

Na al deze knotsgekke avonturen, leefden Simon en Flor nog lang en gelukkig.

to be continued
(in het tweede semester)

Colofon

V.U.
Simon Lambrechts
Flor Roesbeke
Scriptoren Filologica
Blandijnberg 2, 9000 Gent

Hoofdredactie
Simon Lambrechts
Flor Roesbeke

Cover
Eveline Vandewalle
vividlyvapid
historythings
thewrittenwordreviews

Vormgeving
Eveline Vandewalle

Correctoren
Ineke Barbaix
Stijn Den Haese
Simon Lambrechts
Maral Mesghali
Flor Roesbeke
Julie Vlaminck

Redactie
Amber Blitz
Pri Bouduin
Kylie Cano-Ruiz
Florine De Keyser
Abel Demuysere
Ben De Slagmulder
Emma Dheere
Arno Goessens
Anne Kuit
Simon Lambrechts
Maral Mesghali
Stijn Praet
Flor Roesbeke
Stef Roesbeke
Jasper Soens
Emiel 'T Kindt
Yves T'Sjoen
Alexander Van de Sijpe
Jorge Van de Sompel
Bart Vanhee
Lena Vercauteren
Cedric Vermeire
Julie Vlaminck
Arne Wittevrongel
Victor Ysebaert

Wij bedanken
Apenpakjes
Ravenclaw
72 pagina's

Wij vervloeken
Interviewvoorbereidingen
Filo's subsidies
Magische katers

DRAMA

EERSTE BEDRIJF

SCÈNE. Twee stoelen voor een vooralsnog gesloten toneeldoek. Tijdstip ongedefinieerd. [FLOR en SIMON zitten op de stoelen. Beiden kijken verveeld om zich heen. Zodra het doek opent gunt FLOR het zijn volledige aandacht. SIMON blijft om zich heen staren tot ergernis van FLOR.]

FLOR. [Stoot SIMON aan met zijn elleboog] Kijk!

SIMON. [Verward, stopt met dagdromen] Huh, wat?

FLOR. [Opgewonden] Kijk! Kijk dan toch!

SIMON. [Lichtjes geagiteerd] Naar wat? Wat moet ik zien?

FLOR. [Wijst voor zich uit, naar het doek] Daar!

SIMON. Oh, ja! Dat is mooi… Wat is het?

FLOR. Het doek.

SIMON. Wat is er met het doek?

FLOR. [Nog meer opgewonden] Het doek gaat open!

SIMON. Oei oei, Ja ik zie het. [Pauzeert even] Wat zit erachter?

FLOR. [Breekt vierde muur en kijkt naar publiek] Een nieuwe editie van Dilemma!

©Laura Groeseneken

-60 % PROJECTSUBSIDIES = 0 % CULTUUR

Profielfoto's op Facebook worden massaal halfgeel, het regent opinieteksten (mea culpa, beste lezer) en het publiek kruipt solidair op het podium na een voorstelling. Minister van Cultuur Jan Jambon heeft besloten om 6 % te besparen op werkingssubsidies, 'slechts' 3 % voor de zeven erkende kunstinstellingen en 60 % op projectsubsidies. In het laatste geval meer dan de helft dus. Het is een hallucinant voorstel. Zelfs grote huizen zoals *Toneelhuis* en *NTGent* kleuren online geel. Als je een hele sector kwaad krijgt, dan moet je wel een serieuze fout gemaakt hebben.

Het gaat hier voornamelijk over de subsidies die dienen voor projecten die beperkt zijn in tijd en doelstelling. Voor cultuurleken klinkt een "cultureel project" al snel als iets dat je naast je uren even op poten zet. In de culturele sector betekent een project echter iets anders, want bijna elke voorstelling kan als zo'n project van beperkte tijd en doelstelling gezien worden. Vele grote kunstenaars konden beginnen dankzij projectsubsidies: onder meer Ivo van Hove, Anne Teresa de Keersmaeker en Michaël Pas om er maar een paar op te noemen. De subsidies zijn vaak het beslissende aspect, want zij bepalen of je project al dan niet kan doorgaan. Zelfs wanneer je creatief met je geld omgaat, heb je soms niet genoeg aan eigen middelen. Eerlijk gezegd moet op dit moment al elke kunstenaar een goede geldgoochelaar zijn.

Stel: je krijgt 5 000 euro aan subsidies voor een avondvullend programma (bv. dans, theater, een sociaal-cultureel evenement in de Brugse Poort). Dat klinkt als veel geld, maar dat is het niet. Een concreet voorbeeld: als je met een regisseur, drie acteurs en een technieker werkt, heb je slechts 1 000 euro per persoon beschikbaar. Dat is nog niet eens een maandloon. Begin er dan maar aan. Dan heb je nog geen geld gerekend voor je kostuums, het decor, de huur van de zaal. Daarbij komen nog alle momenten wanneer je research doet, repeteert en de promotie verzorgt. Wat in elk bedrijf betaald wordt, wordt in de culturele sector vaak on(der) betaald. Met projectsubsidies kan een kunstenaar nog net het hoofd boven water houden, nog net ademen, met de hoop dat het project bekeken wordt door artistieke directeurs, programmators en andere belangrijke kunstenaars. Zoals Tom Goossens zei in zijn inleiding op *Der Jasager*: "Het is dankzij projectsubsidies dat Opera Ballet Vlaanderen mijn naam kent."

Jan Jambon zegt dat de kunstenaars die écht excelleren geen problemen zullen ondervinden. Hij negeert het feit dat elke kunstenaar dat nu al moet doen. Hij negeert het feit dat een mens niet voortdurend kan excelleren. Parlementsleden zitten toch ook tijdens zittingen *Angry Birds* te spelen. Zelfs dokters kunnen niet altijd excelleren. En een beginnend consultant bij een bank krijgt wel een bedrijfswagen, maar kan tijdens de werkuren gewoon op Facebook zitten. Een beginnend kunstenaar moet daarentegen parttime werken in de horeca of in het onderwijs om tegelijk fulltime kunstenaar te kunnen zijn. Je werkt voor twee (of zelfs meer), omdat je het zo graag doet. Omdat culturele subsidies gezien worden als een optionele fooi in plaats van investering.

Het ergste van dit alles is dat de regering met deze besparingen niet eens veel goeds doet voor onze nationale schuldenberg. Er zat namelijk al weinig geld in de subsidiepot van cultuur. Eens je daaraan denkt, wordt het wel heel eng. Dit is geen besparing. Dit is censuur. En eens je daaraan denkt, kan je alleen maar kwaad worden. Jan Jambon weet niet wat hij ontketent. De hele cultuursector staat in rep en roer. De geschiedenis heeft al aangetoond dat wanneer een groep kunstenaars in protest gaat, zij meestal aan de juiste kant van de geschiedenis staan. Weet dus aan welke kant jij staat. Weet wat je moet beschermen in deze steeds grauwer wordende wereld. We hebben schoonheid juist meer dan ooit nodig.

Lena Vercauteren

Standaard Boekhandel

advertentie

POEZIE CENTRUM

advertentie

COPYLAND

FILOLOGICA-TONEEL
GENESIS

tekst en regie: Kylie Cano en Arne Wittevrongel
cast: Victor Dammekens, Edouard Engels, Valentine De Canniere, Bavo Sablon, Lise Roosenboom, Rozanne van Marle, Alix van Renterghem, Marthe Vercammen en Lena Vercauteren

Op de eerste dag scheidde God licht en duisternis. Zou de lichttechnicus daar iets mee te maken hebben? Op de tweede dag schiep God het hemelgewelf, het uitspansel, de zitplaatsen en de nooduitgangen. Op de derde dag timmerde God een podium en hij noemde het 'de bühne'. Hij hing ook een groot stuk zwarte stof op en noemde het 'achterdoek'. Voorts liet hij allerlei decorstukken ontkiemen. Op de vierde dag schiep God de spotlights aan het plafond. Het grote licht om over bedrijvige scènes te heersen en de sfeerlichten om over intieme scènes te schijnen. Op de vijfde dag liet God het water en de lucht wemelen van levende wezens. Hij zegende hen, opdat zij zich zouden vermenigvuldigen tot talrijke toeschouwers. Op de zesde dag schiep God de landdieren en besloot hij om acteurs te maken, naar Zijn evenbeeld. Hij zegende ze met de woorden: "Speel vruchtbaar en word talentvol".

En op de zevende dag ging God ervandoor… Dat is dit jaar het uitgangspunt van het Filologica-toneel, intussen onze elfde theaterproductie voor en door studenten. Wat gebeurt er als God een burn-out zou hebben en ons in de steek laat? Hoe springen de vier aartsengelen om met de actuele wereldproblemen? Is er in de eenentwintigste eeuw nog plaats voor een moderne Adam en Eva? En wat als Satan onze aarde bezoekt voor een hete pumpkin spice latte? In maart krijgen jullie eindelijk alle antwoorden op deze vrome vragen.

Ondertussen schrijven we dapper verder aan het script en blijven de acteurs het beste van zichzelf geven op de wekelijkse repetitieavond. Wat daar allemaal gebeurt? We dansen op Oya Lele, beelden het Laatste Avondmaal uit, lopen in de ruimte rond alsof we ons in een simulatie van De Sims bevinden en bestuderen de emotionele performance van Trisha Paytas op groot scherm. Kortom, er worden zaken beschreven die even geloofwaardig zijn als de Bijbel zelf. Op die manier werken we langzaam, en hopelijk met Gods zege, toe naar de voorstellingen op dinsdag 10 en woensdag 11 maart. Iets om naar uit te kijken, dus! Zal jij erbij zijn?

Arne Wittevrongel

EEN GREEP UIT DE RECENSIES:

"Het beste Bijbelse toneelstuk sinds Goethes *Faust*." – de SubStandaard

"Iedereen die komt kijken, is vergeven van alle zonden." – de paus

"Arne en Kylie krijgen nog te horen van mijn advocaat." – Satan

LANDJUWEEL

Goedenavond allemaal,

We hebben zonet drie mooie performances achter de rug. Ook wij gaan jullie proberen omver te blazen met deze atypische voordracht onder het motto 'last, but not least'. Wat wij vanavond voor u brengen, is het resultaat van een mooie samenwerking tussen twee Gentse studentenverenigingen, Filologica en VPPK. De tekst komt volledig tot leven door onze prachtperformer, Lize. Wij komen u vandaag een verhaal vertellen, een verhaal over oorlog en hopeloosheid, een verhaal waar we ons hoe dan ook doorslaan. Maar komt er ooit nog verandering?

Zo werd de act van Filologica door mij in 2018 tijdens de eerste editie van de nieuwe cyclus van het Landjuweel ingeleid. Ook dit jaar nemen we deel aan dat mooie juweel, maar waar staat het Landjuweel eigenlijk voor? Studenten Nederlands hebben ongetwijfeld al geleerd over de rederijkers en hun Landjuweel, maar ikzelf had hier nog nooit van gehoord. Daarom zal ik wat duidelijkheid scheppen voor de niet-neerlandici onder ons. En wie weet, misschien heb je na het lezen van dit artikel wel zin om zelf deel te nemen aan de volgende editie?

LANDJUWADDE?

In de dertiende en veertiende eeuw organiseerden de schuttersgilden in Brabant als eerste een Landjuweel. Het bestond uit een cyclus van zeven wedstrijden, waarbij de winnaar van een editie steeds de daaropvolgende editie moest organiseren. In de vijftiende eeuw namen de Brabantse rederijkerskamers het idee van het Landjuweel over. Zij brachten onder meer zinnespelen en kluchten. De laatste editie vond plaats in 1561. Sinds 2012 bestaat het Landjuweelfestival, dat steeds in een andere stad plaatsvindt. Maar ook de studentenverenigingen van de opleiding taal- en letterkunde in Vlaanderen wilden een nieuwe versie van het Landjuweel stichten. En zo geschiedde.

EUROSONG, MAAR DAN MET TEKST

Elk jaar komen de letterenverenigingen van Gent (Filologica), Brussel (LWK), Antwerpen (Lingua) en Leuven (Babylon) samen. Ze brengen elk een originele tekst. Deze tekst wordt niet zomaar voorgedragen, want de steden zorgen voor een ware performance met muziek, beeld, video en/of dans. Alles kan en alles mag! Hoewel de studentenverenigingen het voortouw nemen, mogen studenten uit eender welke richting deelnemen. In Leuven won bijvoorbeeld een rechtenstudent het eerste Landjuweel.

Na de performances mogen zowel een jury, bestaande uit afgevaardigden van elke stad, als het publiek stemmen. Wie de publieksprijs wint, mag, zoals vroeger, het volgende Landjuweel organiseren.

TEAM GENT

In 2018 brachten we samen met Lize De Ryck, studente psychologie, een stuk over oorlog. Waar de andere steden meer de traditionele kant opgingen en ervoor kozen om poëzie voor te dragen, schopte Lize hen een geweten: ze danste en gooide zelfs met stoelen. De atypische performance bezorgde ons toen de tweede plaats bij het publiek.

In 2019 verschenen Taige Feng, Youness Iken en Eva Van De Putte ten tonele. Deze keer brachten we opnieuw een maatschappijkritische tekst: we klaagden de vluchtelingenproblematiek aan. Zo gaf Youness, gehuld in een reddingsvest, het beste van zichzelf op het podium.

03.03.2020

LANDJUWEEL 2020: WE WANT YOU!

De volgende editie van het Landjuweel vindt plaats in Antwerpen op dinsdag 3 maart 2020. De tekst zal verzorgd worden door Luca Garcia. We verklappen uiteraard nog niets, maar je kan je zeker opnieuw aan een kritische tekst verwachten zoals ook in de voorgaande jaren het geval was. Heb je zin om mee te werken aan het Landjuweel? Wil je de tekst mee verzorgen, de performance uitdenken, of de tekst brengen voor het publiek? Stuur dan een mailtje naar cultuur@filologica.be of spreek me aan als je me ziet dwalen door de gangen van de Blandijn. Alle hulp is welkom, en je komt terecht in een gezellige groep mensen die allemaal hetzelfde doel voor ogen hebben: zorgen voor een memorabele avond. Niet twijfelen dus!

Kylie Cano

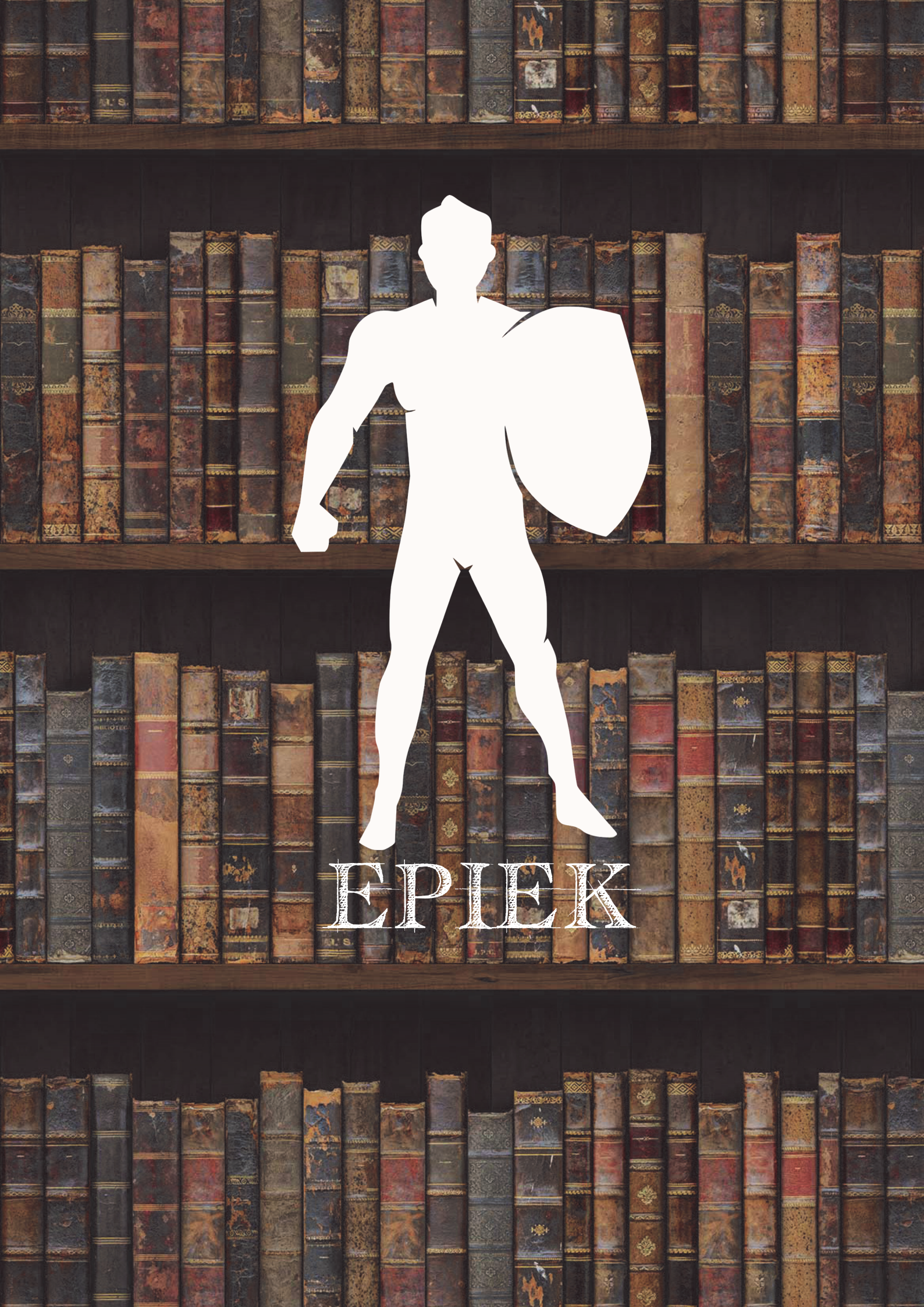
EPIEK

Hoort en komt allen dichter rond het vuur.
Laat me jullie terugvoeren naar een tijd lang vergeten.
Een tijd waar het schrift nog een geheim was voor de massa's
en slechts een selecte groep getraind werd om de muzen te paaien.
Het verhaal dat nu volgt, gaat over een jonge man die uitverkoren
was om de muzen te sussen en over zijn tocht om hun beproevingen te doorstaan.

Het verhaal begint in de eeuwenoude vesting van Blandinia,
waar lang geleden schrijvers in overvloed waren.
Maar door de grillen van de muzen, daalde dat aantal.
Alle hoop was bijna verloren, want slechts een handvol schrijvers was nog te vinden.
In deze tijden van wanhoop zette echter een ziel alles op alles om zijn passie te volgen.
Vol moed begon onze held aan zijn beproevingen.

Sinds tijd onmetelijk moeten alle schrijvers beproevingen doorstaan:
verzamel de tranen van een draak, maar zonder geweld en
baan je een weg over het meer van Procrastia, zonder aan de sirenes ten prooi te vallen.
Maar pas op, dit alles moet gebeuren in drie dagen en drie nachten!

Onze jonge held, listig en een meester ter woord, startte zijn zoektocht naar een draak.
Een dag en een nacht gingen voorbij en bij dageraad vond hij het aloude schepsel.
Maar hoe moest hij in godsnaam dat beest aan het huilen krijgen?
Onze schrijver zocht naar de juiste woorden maar vond niets.
Niets van wat hij kon bedenken was goed genoeg. Uren vlogen voorbij.
Woorden vlogen alle kanten uit. Maar niets leek te volstaan.
Eens de avond viel, gaf de uitgeputte en verslagen held op.
Hij trok het bos in om brandhout te verzamelen, maar zijn onvermogen om de juiste woorden te vinden bleef hem maar achtervolgen.
Nog steeds woordeloos slenterde hij door het woud, tot zijn vermoeide lichaam uiteindelijk verslagen op de grond viel.
In zijn dromen zag hij de mooiste beelden van vreemde landen en van jonge draken die samen speelden.

Bij het ontwaken wist hij hoe hij de oude draak kon laten tranen.
Eenmaal bij het beest aangekomen, vertelde onze held verhalen over een jonge draak, omringd door vrienden. Maar naarmate de draak ouder geworden was, vereenzaamde hij, tot hij helemaal alleen overbleef en zonder enige metgezel door het land zwierf.
De draak begon te huilen en daarmee vervulde de held zijn eerste beproeving.

Slechts een dag en een nacht resteerden onze held om het meer van Procrastia over te steken.
Bij het meer aangekomen, begon hij, vanwege de nakende tijdsdruk, zijn tocht over het water.
Er wachtte een boot hem, opgewonden door zijn recente overwinning, op.
Het werd middag en onze overmoedige held dacht dat hij nog zeeën van tijd had.
Hij vertraagde en keek rond. Hij beeldde zich talloze taferelen in van zeewezens en stoere zeelieden.
Plots werd zijn blik gevangen door een prachtig eiland. Nieuwsgierig naar wat er te vinden was, veranderde hij z'n koers. Eenmaal daar aangekomen werd hij ontvangen door twee weelderige figuren, Net en Flix.
Ze hielden onze jonge held bezig met verhalen die hij nog nooit gehoord of gezien had. Maar toch bleef er iets knagen aan onze held. Een stemmetje in z'n achterhoofd smeekte hem om zijn tocht verder te zetten.

Uren later viel de avond en onze jonge held, verslaafd aan zijn nieuwe bron van verhalen, herinnerde zich zijn doel. Met slechts zes uur resterend voor zijn deadline worstelde hij zich uit de greep van de sirenes en zette hij koers naar de andere kant van het meer.
"Het einde is in zicht! Ik haal het nog!", dacht onze steeds meer en meer vermoeide held.
Maar hoe dichter hij bij het vasteland kwam, des te sterker sloeg de vermoeidheid toe.
Wanneer hij bijna voet aan wal zette, fluisterde zijn vermoeidheid hem in het oor:
"Een deadline missen, zo erg kan dat toch niet zijn."

Abel Demuysere

Wanneer men het in de media over sprookjes heeft, laat men maar al te graag vallen hoe de 'oorspronkelijke' verhalen van de Gebroeders Grimm veel 'donkerder' waren dan wat latere adaptaties ervan gemaakt hebben. Beste lezer, laat mij u verzekeren: Jacob en Wilhelm Grimm zijn regelrechte watjes in vergelijking met de generaties van sprookjesauteurs die aan hen vooraf gingen. Dat is ook niet verwonderlijk: waar de Grimms zich richtten tot het burgerlijke kind en gezin, schreef het merendeel van hun voorgangers voor goed opgeleide, volwassen lezers, aanvankelijk vooral uit de adel en aristocratie. En die konden best wel wat spanning, gruwel, erotiek, ironie, maatschappelijke satire en filosofie in hun sprookjes verdragen.

Een schitterend voorbeeld van zo'n oudere sprookjesschrijver is de Napolitaan Giambattista Basile (1566-1632). Zijn postuum uitgegeven *Lo cunto de li cunti, overo lo trattenemiento de'peccerille* ('Het verhaal der verhalen, of vermaak voor de kleintjes', ook bekend als *Pentamerone*, 1634-1636) is de eerste bekende collectie die bijna integraal bestaat uit sprookjesachtige vertellingen. Grappig genoeg slaat ze meteen ook heel wat moderne aannames over het sprookjesgenre aan diggelen. De lezer begrijpt al snel dat de ondertitel 'vermaak voor de kleintjes' met een korrel zout moet worden genomen, niet zozeer omdat deze verhalen te gruwelijk zouden zijn voor zeventiende-eeuwse kinderen (daarmee is men in Basiles tijd niet bepaald bezig), maar omdat ze uitgaan van een meer ervaren leespubliek.

Basile spendeerde een groot deel van zijn leven als litterator aan de adellijke hoven en literaire academies van Napels. Hij was een specialist in zowel de klassieke als de Italiaanse letteren, met name de liefdeslyriek van Petrarca.

Anderzijds was hij gefascineerd door de volkscultuur van zijn stad, en hij koesterde de ambitie om het Napolitaans dialect te verheffen tot een volwaardige literaire taal die op gelijke voet kon staan met het Toscaans. In *Lo cunto* weet Basile al deze verschillende aspecten van zijn interesse te combineren tot een amusant barok geheel – soms schokkend, vaak hilarisch, maar altijd verrassend.

Verrassing is hier inderdaad het sleutelwoord. Dat begint al bij de manier waarop Basile het kaderverhaal van zijn collectie creëert. Daarvoor laat hij zich inspireren door het bekende model van Boccaccio's *Decamerone* (1350-1353), dat al eeuwenlang een brede navolging kende en waar zelfs al wat sleet op zat. Waar Boccaccio kiest voor een realistisch opzet waarin tien mooie en verfijnde jongemannen en -vrouwen elkaar relatief realistische verhalen vertellen terwijl ze de pest in Firenze ontvluchten, gaat Basile een andere tour op: hij opent met een sprookjesachtige kadervertelling over de vervloekte prinses Zoza van het fictieve Valle Pelosa ('Bebost Valeitje') die een zekere prins Taddeo probeert terug te snoepen van een doortrapte slavin en daarbij onder meer beroep doet op tien lelijke en aftandse boerenvrouwen wier bizarre sprookjes bol staan van monsters, feeën en magie. Een oude literaire traditie krijgt plots een heel nieuw leven.

Een aantal van de sprookjes die in *Lo cunto* worden verteld, zullen de hedendaagse lezer bekend voorkomen. Hier vinden we onder meer vroege incarnaties van figuren als Doornroosje (*Sole, Luna e Talia* ('Zon, Maan en Talia')) en Assepoester (*La Gatta Cenerentola* ('De assepoes')). Die eerste wordt in haar slaap verkracht door een getrouwde koning waarmee ze uiteindelijk huwt. De tweede onthoofdt straffeloos haar eerste stiefmoeder, die achteraf gezien toch niet zo gemeen was. Het morele universum van Basile is duidelijk complexer dan dat van de doorsnee Disneyfilm. Zo lezen we in *Lo turzo d'oro* ('De gouden stronk') hoe de heldin na een reeks beproevingen een baby in een brandend for-

ookjes voor gevorderden

Giambattista Basile's *Lo cunto de li cunti*

nuis gooit en ook de dood van diens moeder en haar eigen schoonmoeder teweegbrengt – toegegeven: het zijn menseneters. Intussen snijdt haar geliefde de keel van zijn opgedrongen bruid over in haar slaap, waarop hij met de protagoniste wordt herenigd. De expliciete moraal waarmee het verhaal wordt besloten: "*Chi la dura la vence*" ('de aanhouder wint').

Nog verrassender dan de plot- en morele wendingen in Basile's sprookjes zijn z'n speelse stijl en omgang met literaire tradities (zoals al mocht blijken uit het opzet van zijn kaderverhaal). Ook in dat opzicht is *Lo cunto* een uitgelezen staaltje barokliteratuur. Voortdurend wordt de lezer heen en weer geslingerd tussen het hoge en het lage, het populaire en het elitaire. Intussen passeert hij een veelheid aan genreconventies, gemeenplaatsen, thema's, verhaalstructuren, citaten en andere elementen uit klassieke Latijnse epen, fabels en mythologie, middeleeuwse hoofse romans en exempla, renaissancelyriek en novella's, kranten en pamfletten, maar evengoed uit het straattheater van de *commedia dell'arte*, plaatselijke legendes, spreekwoorden, grapjes en kinderspelletjes. Met regelmaat wordt het geheel doorspekt met een indrukwekkende catalogus van schuttingstaal die het Napolitaans rijk is, soms een hele paragraaf lang.

Een eerste illustratie van deze constante spanning tussen hoog en laag: wanneer in deze collectie de zon op- of ondergaat, gebeurt dat elke keer (!) volgens een klassieke epische en lyrische conventie, met een sprekende metafoor of vergelijking (cf. Ovidius' *Metamorphoses*: "Driemaal waren Phoebus' paarden reeds ontjukt en in Iberisch water verzonken"). 'Klassiek' kan je Basiles persoonlijke invulling van deze troop echter niet noemen. Dat gaat van grotesk gezwollen frasen als "Toen het doek der schaduwen opging van de hemelscène, zodat Aurora [= de Dagenraad] wist dat zij de proloog van de tragedie van de Nacht moest inzetten", over het onttoverende (bv. "Wanneer Aurora naar het oostelijke venster gaat om de pispot van haar ouwe heer uit te kieperen, vol rossig zand"), tot het brutale (bv. "Toen de zon van kwartier verhuisde als een onsuccesvolle hoer").

Een tweede voorbeeldje: als Basile in *Lo scarafone, lo sorece e il grillo* ('De kakkerlak, de muis en de krekel') beschrijft hoe een insect de kont van een slapende bruidegom inkruipt om daar een acute aanval van diarree te veroorzaken, dan doet hij dat met verwijzing naar de liefdeslyriek van zijn literair idool, inclusief ironisch uit de context gerukt citaten: "Als een zetpil ontkurkte de krekel zijn lijf op zo'n manier dat men met Petrarca had kunnen zeggen: d*e liefde verspreidt zich vloeibaar*. De bruid, die het gerommel van zijn buikloop had opmerkt – *de bries, het parfum, de verkoeling en de lommer* – maakte haar man wakker." Vervolgens alludeert Basile in de krampen van de bruidegom ook nog op het leed van de stervende koningin Dido in Vergilius' *Aeneis*. Een oefening in verfijnde obsceniteit, die ook een goeie indruk geeft van het soort intertekstuele en stilistische spelletjes die in *Lo cunto* worden gespeeld.

Wie zich dankzij/ondanks deze korte schets van Basile's meesterwerk geroepen voelt zich zelf eens te wagen aan zijn sprookjes voor gevorderden – u bent inmiddels oud genoeg, en ik kan het u warm aanbevelen –, verwijs ik graag naar de Napolitaans/Italiaanse editie van Michele Rak (Milaan 1986) of de Engelse vertaling van Nancy Canepa (Detroit 2007/Londen 2016). Gedeeltelijke en/of sterk aangepaste ('vergrimmde') Nederlandse vertalingen van *Lo cunto* werden verzorgd door Rien Valkhoff (Utrecht 1948) en Daniël de Schryver (Antwerpen 1985). We zijn echter dringend toe aan een nieuwe, volledige vertaling die recht doet aan de unieke stijl van deze collectie en er geen pseudo-volkssprookjes van maakt à la *Beest in bed* (2012) van Marita de Sterck. Vermeldenswaardig zijn ook Roberto De Simones iconische Napolitaanse opera *La Gatta Cenerentola* (1976), het 'gastronomische poppenspel' Pentamerone (2015) door Theater FroeFroe en Laika, en Matteo Garrones bloedmooie film *The Tale of Tales* (2015), waarin drie verhalen van Basile met elkaar worden verweven. Een streepje Italiaanse zon voor een koude winteravond?

Stijn Praet

Good Omens

The Foreshadowing of a Great Deal of Laughter

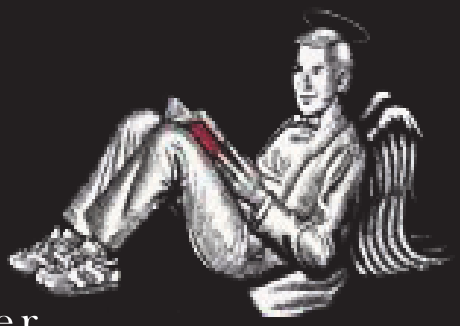

When I started reading Good Omens, I had never heard of it before. The authors' names, Terry Pratchett and Neil Gaiman, only vaguely rang a bell. In my opinion, that's the best way to start reading a book. But, since that completely defies the point of writing a review - and I don't want to feel like I'm totally useless - I'm going to tell you about it anyway.

When I walked into a *Waterstone*'s bookshop in Glasgow while on vacation there, I was immediately drawn to a table with a sign that read something along the lines of "Short reads you'll definitely enjoy". On the surface, I found a pile of colourful books. I suddenly saw this smirking, devilish man, lounging across a compact, black and white cover. I read the first page, and it took about 30 seconds before I started laughing. Not just the I-see-a-good-meme-on-the-internet-and-breathe-hard-through-my-nose kind of funny, but the actual laugh-out-loud-in-a-public-place-without-caring-about-anybody-else kind.

One of the reasons it can tickle your laughing bones, is Pratchett and Gaiman's style. The contrast between the dramatic outline – Armageddon is about to happen, so in other words, it's the end of times – and the divine British sarcasm creates an absurd kind of comedy. The main characters are a befriended angel and demon who like earth as it is, and try to stop the apocalypse from unfolding. Should any other author write this book, it would be one full of heroics. But not with Pratchett and Gaiman. They have fused the bureaucratic problems of everyday life with the structure of the universe. In one scene, most evil is explained as a butterfly effect created by a single phone call. The person's bad mood spreads and snowballs into pure evil across the world. It's implied that most of the bad things come forth form the simplest events.

Even though the introductions to new characters can seem abrupt at times, there eventually is a great build-up to a smooth link into the story. The packages that the Four Horsemen receive, are delivered by the same mailman. With each package, the meaning of their content becomes clearer.

The characters themselves all have great backstories as well. Even the mailman is introduced with a little background information. By doing this, they can anticipate a joke, or a funny coincidence. And with the use of these "normal" people, that aren't heroic or outstanding at all, they can create relatability within pure absurdity. You have to pay a lot of attention though. The smallest details are later used as the punchline of a joke.

There's also a good balance between very dryly stating how it is and showing instead of telling. They use the process of a mug of hot chocolate disintegrating to describe the passing of time while Arizaphale, the angel, is reading a book. Instead of saying "another hour went by", they say "the hot chocolate is now cold". Eventually, it is just a dried-up glob at the bottom of the mug.

This combination of sarcastic, dry style, subtle foreshadowing, multi-dimensional characters and elaborate plot translates into a real classic for anyone who is a fan of The Office-like humour.

I must confess, it took longer than the train ride home to finish it. I put it down a few times, and I waited more than a day to pick it back up. I often had to turn a few pages back to remember who all the characters were and sometimes had to reread a page because I got distracted. But every time I picked it back up, it was the best decision I'd made that day.

Maral Mesghali

advertentie

LE PAIN
TOTAL

Lyriek

Ik breng mijn pen naar de leegte toe
Schreeuw met inkt mijn bladen vol
Blijf maar schreeuwen woorden hol
De leegte zwijgt en maakt mij moe

Ik laat soms woorden rijmen
Of zal pogen
Naar mijn vermogen
Gebroken klanken aan elkaar te lijmen

Kom, kijk hoe ik de taal bemin
Kijk mij toe, hoe ik probeer
Hoe ik mijn hersenspinsels spin

Kom, kijk op de leegte neer
Kijk mij toe, ik vul ze in
En stilaan kijkt de leegte weer.

Victor Ysebaert

INTERVIEW

CHARLOTTE VAN DEN BROECK

Charlotte Van den Broeck, gelauwerd dichteres, publiceerde vorige maand haar eerste prozawerk. In *Waagstukken* onderzoekt ze dertien gebouwen die door hun architecten of door de publieke opinie als mislukt worden beschouwd. In alle gevallen stappen de architecten ofwel uit het leven, of doen er verhalen over hun zelfmoord de ronde als *urban legend*. De architectenlevens leiden zo tot overpeinzingen over kunstenaarschap, falen en perfectionisme. De tekentafel van de architecten blijkt veel overeenkomsten te vertonen met de schrijftafel van Van den Broeck.

Een bevriende architect vertelde Charlotte Van den Broeck ooit dat architecten de neiging hebben om op de bovenste verdieping van gebouwen te gaan wonen. Ik interview haar in lokaal 160.015, op de hoogste verdieping van de Blandijn.

Charlotte Van den Broeck maakte in 2015 furore met haar dichtbundel *Kameleon*, waarmee ze de debuutprijs van de Herman de Coninckwedstrijd won. In 2017 publiceerde ze opvolger *Nachtroer,* die bekroond werd met de Paul Snoekprijs en een nominatie voor de VSB-poëzieprijs in de wacht sleepte. Van den Broeck studeerde Engels-Duits aan de UGent en woordkunst aan het Conservatorium van Antwerpen.

Foto: Koen Broos

Na twee dichtbundels breng je een prozawerk uit. Waarom heb je de poëzie even achter je gelaten?
De voorbije weken heb ik die vraag heel vaak gekregen, maar eigenlijk vind ik die niet zo relevant. Bij mijn debuut *Kameleon* was ik nog erg jong, en toen heb ik niet bewust gekozen voor het schrijverschap. Ik studeerde nog en publiceerde daarnaast gedichten. Maar waarom zou ik geen andere vormen mogen verkennen? Vanuit het onderwerp heb ik nagedacht over wat de beste vorm zou zijn, en dat zijn deze dertien essays geworden.

Nu je zowel van poëzie als proza geproefd hebt: hoe anders verloopt het schrijfproces van beide genres?
Heel anders. Bij het schrijven van gedichten is het eerste handvat mijn intuïtie – een proces waar ik nog steeds weinig controle over heb. Na de intuïtie is het vooral doorzetten, en heel veel slechte dingen schrijven. Gedichten schrijven vraagt een zekere intensiteit die ik niet elke dag kan opbrengen. Bij deze essays was dat anders: het schrijfproces bestond vooral uit onderzoek naar de architecten, reizen naar de gebouwen of studeren. Al die informatie is veel gemakkelijker om te zetten in tekst.

Poëzie heeft ook met veel meer vooroordelen te kampen dan proza. Ik kan me voorstellen dat je vaak gevraagd wordt waarom je poëzie schrijft.
Er zijn dagen dat ik daar heel standvastig kan op antwoorden, en er zijn dagen waarop die vraag heel nutteloos lijkt. Als je naar mijn poëtica vraagt, moet ik mij misschien iets stelliger uitdrukken, want ik vind die vraag wel belangrijk. Er zijn heel veel vooroordelen tegenover poëzie, maar ik denk dat het fout is om de poezie dan te verdedigen. Alle samenlevingen in de mensheid hebben al vormen van poëzie gekend, waardoor ik het vreemd vind er een apologie voor te formuleren.

Tijdens het lezen viel me op dat zowel in je poëzie als in je proza het lichaam en de ruimte op een bijzondere manier benaderd worden: het subject is altijd heel fysiek aanwezig in de omgeving.
Het is altijd mijn uitgangspunt geweest om het lichaam in mijn gedichten te brengen. Een gedicht wordt voor mij pas waardevol als het fysiek voelbaar is – niet zozeer omdat ik het volledig begrijp en kan analyseren. Volgens mij geldt dat voor elke esthetische ervaring. In *Waagstukken* heb ik het woord "bouwlichaam" geïntroduceerd. Ik speel daar met het antropomorfe: sommige gebouwen krijgen iets manisch of fallisch in hun beschrijving mee. Ik heb geprobeerd om ook die gebouwen lichamelijk te benaderen – zo ging in mijn vertelling het lichaam van het gebouw nog meer samenvallen met dat van de architect. In de toekomst wil ik die lichamelijke component nog verder onderzoeken. Ik heb plannen voor een volgend boek, waar ik samen met een filmmaakster *Death Valley* als metafoor gebruik voor het vrouwelijke lichaam.

Je boek wordt zeer lovend ontvangen: de recensies zijn louter positief, en je werd al geïnterviewd in *De Afspraak* op Canvas en zelfs in *De Wereld Draait Door* – een belangrijke talkshow in Nederland. Is die ontvangst anders dan bij je dichtbundels?
Het gekke is dat ik nu pas echt het gevoel krijg dat ik gelezen word. Op *Waagstukken* lopen nu stilaan inhoudelijke reacties binnen; dat was bij mijn poëzie amper het geval – bovendien gingen de reacties vaak over de voordracht van mijn gedichten, en niet zozeer over de gedichten zelf.

Dwingen die publieksoptredens je ook tot het uitbouwen van een publiek persona – of een *posture literaire*, om het met een term uit de literatuurwetenschap te zeggen?
Nadat ik de Paul Snoekprijs won, heb ik in een aantal panels gezeten waarin het vaak ging over zijn persona, zijn megalomane karakter, zijn pretentie en masculiniteit. Ik ben daar amper mee bezig en vind mezelf

daar veel te doorzichtig voor. Bovendien zien mensen in die publieksoptredens natuurlijk enkel de persoon

die het boek naar buiten brengt, niet de persoon die het boek schrijft. Tegenwoordig wordt de dichter heel snel gelijkgesteld met het lyrisch-subject – waarschijnlijk ook in de hand gewerkt door de podiumcultuur. Uit gesprekken met collega-dichters wordt mij steeds vaker duidelijk dat vele dichters steeds meer het verlangen hebben te verdwijnen uit hun eigen werk, en niet voortdurend samen te vallen met het lyrisch-subject.

Als je het hebt over die podiumcultuur: je bent door veel media ook bejubeld om je podiumperformances. Speelt het podium mee tijdens het schrijven?
Op het conservatorium heb ik een theateropleiding gedaan, dus ik houd erg van uitgesproken tekst. Zeker in het begin van mijn dichterschap heb ik de performatieve kracht van een gedicht proberen onderzoeken. Een gedicht wordt op een podium iets helemaal anders dan op een papier, net door de aanwezigheid van een publiek. Als ik voordraag, interpreteer ik mijn gedicht al door het uit te spreken op een bepaalde manier. Die interpretatie is er niet op papier: daar moet de lezer volledig zelf op zoek naar betekenis.

Podiumpoëzie heeft vaak met vooroordelen te kampen.
Er wordt over zogenaamde podiumpoëzie vaak gezegd dat de vorm de inhoud zou dienen. Ook als ik schrijf, gebruik ik vorm – ritme en klank, bijvoorbeeld – om beweging aan mijn verzen te geven. Uiteindelijk is elk gedicht terug te leiden naar één gevoel, dat al in zoveel andere gedichten wordt uitgedrukt. Het is uitgerekend de vorm van een gedicht dat het opnieuw interessant maakt om dat thema toch weer aan te snijden.

***Waagstukken* gaat in de eerste plaats over dertien gebouwen en hun architecten, maar ook jij speelt als schrijver een belangrijke rol in het narratief. Het boek bevat verschillende metareflecties, waarin je je vragen stelt bij je eigen onderzoek naar de architecten en hun tragische lot.**
Ik houd eigenlijk helemaal niet van boeken waar het hoofdpersonage volledig samenvalt met de schrijver, en waar het personage typische schrijversproblemen ervaart. Mijn opzet was dan ook niet om een boek te schrijven over het schrijverschap. Maar er zijn uiteindelijk wel elementen doorgesijpeld, omdat ik er niet langer omheen kon. Ik was het verband tussen falen en de publieke ruimte aan het onderzoeken, las filosofen als Habermas en Camus. Het verhaal van de architecten zou het narratief van dat onderzoek worden. Omdat ik de architecten niet meer kon vragen naar hoe zij hun falen ervaren, kon ik enkel nog mezelf bevragen. Ik vond het laf om dat niet te doen: ook ik was, net als de architecten, iets aan het maken dat kon mislukken.

Die passages gaan vaak over de moeilijkheden die je ondervond bij je onderzoek.
Ik kwam gaandeweg heel wat gaten tegen in de biografieën van de architecten, en stootte op onwaarheden in de overlevering. Maar ik ondervond ook weerstand van mensen met wie ik over het onderzoek sprak: door de thematiek van het werk – dertien zelfmoorden – hadden sommigen hun bedenkingen bij mijn onderneming. Mijn zoektocht naar de tragische verhalen achter die dertien gebouwen had daardoor wel wat weg van een mislukkingsqueeste. Ik wist maar een half jaar voor de publicatie dat het boek ook effectief een boek zou worden.

FEIT EN FICTIE LOPEN INDERDAAD DOOR ELKAAR IN WAAGSTUKKEN. DE WAARHEID IS INTERESSANTER DAN DE VERBEELDING, MAAR WORDT DE WAARHEID DAN OOK GEEN VERBEELDING?

In dat opzicht is hoofdstuk acht erg opmerkelijk: het is – anders dan de andere hoofdstukken – een brief aan je geliefde.
Dat hoofdstuk ligt iets voorbij het midden van het boek en blijkt achteraf een keerpunt te zijn. Op dat moment had ik veel onderzoeken achter de rug die tegenvielen: het waren vaak *urban legends* en verschillende verhalen bleken niet waar te zijn. Ik voelde op dat moment dat ik verkeerd bezig was: ik probeerde de architectenlevens steeds in retrospectief te duiden en zocht naar motieven in hun levens om de zelfmoord te verantwoorden. In dat hoofdstuk besefte ik dat die methode niet ethisch was, en daardoor sloeg de twijfel toe. Hoewel ik in die brief mijn lief over die twijfel wil vertellen, lukt dat niet helemaal: Charlotte blijft doorschrijven over de architect en zijn mislukte gebouw. Daar merk je al dat er een samensmelting ontstaat tussen mijn studieobject en mijn gevoelswereld.

Foto: Stefan Vanfleteren

Je verwees net in de derde persoon naar het hoofdpersonage – Charlotte – uit je boek. Hoewel jullie dezelfde naam dragen, val je dus niet samen met de verteller?
Feit en fictie lopen inderdaad door elkaar in *Waagstukken*. De waarheid is interessanter dan de verbeelding, maar wordt de waarheid dan ook geen verbeelding? Ik heb in dit boek een narratief gekozen om de werkelijkheid te ordenen, maar gaat dat narratief dan niet aan de haal met de werkelijkheid? Het zijn poëticale vragen die ik mij gesteld heb.

Als fictie en werkelijkheid elkaar tijdens het schrijven zo hard besmetten, val je dan niet helemaal samen met je gedichten?
Mijn gedichten manipuleren in zekere zin de werkelijkheid: bepaalde herinneringen kunnen in de praktijk heel gewoon verlopen zijn, maar toch zeer intens of belangrijk aangevoeld zijn geweest. In een gedicht kan je zo'n moment op de juiste manier beladen, door er woorden, klank en ritme voor te zoeken. De vraag is dan wat er meer waar is: de eigenlijke herinnering of mijn perceptie van die herinnering die in het gedicht belandt? Ik zal geneigd zijn om aan bepaalde herinneringen terug te denken via een gedicht. Poëzie kan volgens mij nooit zomaar de werkelijkheid weergeven, zonder meer. Het is eigen aan de structuur van taal pur sang om dingen te herinterpreteren vanuit het heden: vanaf dat je grammaticale verbanden legt om de werkelijkheid talig uit te drukken, ga je ook op een andere manier naar de werkelijkheid kijken.

Dat volledig willen verdwijnen in je werk tijdens het schrijven, heeft ook een negatieve kant. Naast architecten hebben ook heel wat schrijvers zelfmoord gepleegd, en de prototypische schrijver leeft al helemaal niet gezond. Een mens zou bijna denken dat enige zelfdestructie noodzakelijk is voor het schrijverschap.
Dat verband is al veel onderzocht in de literatuurgeschiedenis, en komt ook aan bod in mijn boek. Volgens mij worstelt elke schrijver of kunstenaar met die vraag, al hebben mensen die iets totaal anders doen ook vragen over hoe ze nu precies moeten leven. Dat is niet iets voorbehouden voor een prototypische poète maudit.

Maar die zelfdestructiviteit is dus wel aanwezig?
Zelf denk ik dat je als schrijver een evenwicht moet zoeken tussen labiliteit en stabiliteit: je hebt structuur nodig want je moet je werk uitvoeren, maar je hebt ook beweging nodig om tot een bezieling van het werk te komen. Ik hoop dat ik niet bewust op zoek ga naar die labiliteit. Ik had het onderzoek naar dit boek misschien niet zo serieus moeten opvatten als ik het gedaan heb, maar daar zit voor mij ook een zekere schoonheid in. Dat maakt het voor mezelf de moeite waard. Tijdens het schrijven is overgave aan het werk inderdaad een voorwaarde voor mij. Anders zou het vrijblijvend zijn.
Tot slot, om in de ruimtelijkheid van je werk te blijven: stel, je identiteit is een ruimte. Kan je zeggen hoeveel plaats je schrijverschap inneemt in die ruimte?
Het is het fundament.

Alexander Van de Sijpe

jims
enjoy fitness

advertentie

Pizza Hut
Maldegem

Poëzie Poll

Naar aanleiding van de poëzieweek (30/01/2020 – 5/02/2020), die naar jaarlijkse gewoonte in de examenperiode valt, willen we in dit themanummer al eens nagaan wat zoal de populairste gedichten volgens de Blandino's zijn. Bijna drie weken kregen alle anonieme literatuurliefhebbers de tijd om hun favoriete top 5 aller tijden samen te stellen. De resultaten van deze uiterst representatieve enquête zijn intussen geanalyseerd door onze beste mensen. Wij zetten voor u de antwoorden even op een rijtje.

Onder de maan schuift de lange rivier
Over de lange rivier schuift moede de maan
Onder de maan op de lange rivier schuift de kano naar zee

Langs het hoogriet
langs de laagwei
schuift de kano naar zee
schuift met de schuivende maan de kano naar zee
Zo zijn ze gezellen naar zee de kano de maan en de man
Waarom schuiven de maan en de man getweeën gedwee naar de zee

Paul van Ostaijen

Het gedicht dat tot de absolute favoriet werd uitgeroepen is ***Melopee*** van de Antwerpse dichter Paul van Ostaijen. Zo schreef iemand dat het modernisme "gewoonweg cool" is, aangezien het destijds zo "vernieuwend" was. Een andere studente zei het volgende: "Goh, poëzie is voor mij nogal escapistisch en mijn escapisme uit zich soms erg abstract en soms heel lyrisch, soms zweverig, en soms heel concreet."

Ook de studenten Engels hebben massaal gestemd, zo blijkt. Zij kozen voor ***The Raven*** van Edgar Allan Poe als het literaire hoogstandje der Angelsaksische literatuur. De bronzen medaille was voor de Duitse ballade ***Erlkönig*** van Johann Wolfgang Goethe. Iemand verklaarde zijn keuze als volgt: "Goethes Erlkönig ken ik vooral van de muzikale versie van Schubert, waardoor het gedicht altijd snel in mijn hoofd opkomt."

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?
Es ist der Vater mit seinem Kind.
Er hat den Knaben wohl in dem Arm,
er fasst ihn sicher, er hält ihn warm.

Mein Sohn, was birgst du so bang dein Gesicht? –
Siehst, Vater, du den Erlkönig nicht?
Den Erlenkönig mit Kron' und Schweif? –
Mein Sohn, es ist ein Nebelstreif. –

Johann Wolfgang Goethe

De top 5 werd vervolledigd met het Middelnederlandse lied ***Egidius waer bestu bleven***, naar verluidt "een klassieker in de Nederlandse taal", en Catullus' ***Carmen LXXXV,*** u waarschijnlijk vooral bekend als het couplet over "odi et amo". Het is tevens het oudste en kortste gedichtje uit de hele lijst.

Egidius waer bestu bleven
Mi lanct na di gheselle mijn
Du coors die doot du liets mi tleven
Dat was gheselscap goet ende fijn
Het sceen teen moeste ghestorven sijn

Anoniem

De gedichten die het net niet haalden, maar wel verschillende stemmen kregen, waren onder meer ***Dien avond en die rooze*** van Guido Gezelle, Paul Verlaines herfstlied ***Chanson d'automne*** en ***Alla luna*** van de Italiaanse dichter Giacomo Leopardi.

We lazen tussen de inzendingen
"Ik leerde deze gedichten kennen in het middelbaar en ze zijn me altijd bijgebleven. Ze zijn allemaal verschillend en toch uniek op hun eigen manier. Maar ze geven me vooral een nostalgisch gevoel."

Odi et amo. Quare id faciam fortasse requiris.
Nescio sed fieri sentio et excrucior.

Catullus

Dankzij de resultaten konden we ook een top 5 van de vaakst gekozen dichters opstellen. De koning van de lyriek is volgens onze inzendingen Paul van Ostaijen. Hij wordt op de voet gevolgd door de Vlaamse dichter Herman de Coninck. Op de derde plaats vinden we opnieuw Catullus terug, die nipt wint van Edgar Allan Poe (plaats 4) en Lucebert (plaats 5).

Bedankt aan alle trouwe poëzielezers voor hun inzendingen!

Gedichten

1. Paul van Ostaijen – Melopee
2. Edgar Allan Poe – The Raven
3. Johann Wolfgang Goethe – Erlkönig
4. Anoniem – Egidius waer bestu bleven
5. Catullus – Carmen LXXXV

Dichters

1. Paul van Ostaijen
2. Herman de Coninck
3. Catullus
4. Edgar Allan Poe
5. Lucebert

HIPHOP

ALS EEN TOEGANKELIJKE EN HEDENDAAGSE VORM VAN LYRIEK

Ik zal pogen aan te tonen dat ook teksten van een vaak als 'machoïstisch' bestempeld genre lyrische waarde kunnen bevatten. Maar vooral ook dat deze een grote invloed kunnen uitoefenen op de lezers en luisteraars ervan, net zoals bij literatuur en poëzie. Spijtig genoeg ontbreekt het mij hier aan ruimte om de *lyrics* van een volledig nummer te plaatsen. Hiphopteksten zijn immers vaak minder compact dan teksten die men in poëzie of zelfs in rock -en folkmuziek, met o.a. Bob Dylan en Nick Drake, terugvindt. Bovendien kan men wel begrijpen dat veel van de kracht van deze teksten verloren gaat zonder de instrumentatie en de stem van de artiest. Net zoals bij het poëzie het metrum een belangrijke rol speelt, zo is het ook bij hiphop belangrijk om te horen met welke '*flow*', d.w.z. ritme, en intonatie een artiest rapt. Ook het instrumentaal aspect kunnen we vergelijken met hoe men vroeger liederen en lyriek met lier begeleidde. Ik spoor de geïnteresseerden dus aan om de muziek en volledige tekst er eens bij te nemen, aangezien ik mij hier moet beperkten tot de eerste strofe van het nummer S*ing About me, I'm Dying of Thirst* van Kendrick Lamar:

I woke up this morning and figured I'd call you
In case I'm not here tomorrow
I'm hopin' that I can borrow
A peace of mind, I'm behind on what's really important
My mind is really distorted
I find nothing but trouble in my life
I'm fortunate you believe in a dream
This orphanage we call a ghetto is quite a routine
And last night was just another distraction
Or a reaction of what we consider madness
I know exactly what happened
You ran outside when you heard my brother cry for help
Held him like a newborn baby and made him feel
Like everything was alright in a fight he tried to put up
But the type of bullet that stuck
Had went against his will, that's blood spilled on your hands
My plan's rather vindictive
Everybody's a victim in my eyes
When I ride it's a murderous rhythm
And outside became pitch black
A demon glued to my back, whispering "Get 'em!"
I got 'em and I ain't give a fuck
That same mentality that told my brother not to duck
In actuality it's a trip how we trip off of colors
I wonder if I'll ever discover a passion like you and recover
The life that I knew as a youngin
In pajamas and dun-ta-duns
When thunder comes it rains cats and dogs dumb
Niggas like me never prosper
Prognosis of a problem child, I'm proud and well-devoted
This Piru shit been in me forever
So forever I'ma push it, wherever, whenever
And I love you 'cause you love my brother like you did
Just promise me you'll tell this story when you make it big
And if I die before your album drop, I hope—

TOEN MEN MIJ VROEG OM EEN ARTIKEL TE SCHRIJVEN OVER DE RELEVANTIE VAN HIP-HOP BINNEN HET KADER VAN LYRIEK, WERD IK EERST EN VOORAL GETROFFEN DOOR EEN OVERWELDIGEND GEVOEL VAN ENTHOUSIASME: IK KON EINDELIJK MIJN DOOR DE JAREN HEEN VERGAARDE HIPHOPKENNIS EN DUIZENDEN UREN LUISTERPLEZIER OMZETTEN IN IETS 'PRODUCTIEFS'. METEEN DAARNA OVERVIEL MIJ ECHTER DE PANISCHE ANGST VOOR EEN ONVERMIJDELIJKE LIQUIDATIE DOOR PROFESSOREN LETTERKUNDE. HOPELIJK LEZEN DIE DIT ARTIKEL NIET, EN ANDERS ZULLEN ZE EEN EERSTEJAARSSTUDENT LETTERKUNDE MAAR MOETEN VERGEVEN. BOVENDIEN IS DIT ARTIKEL VOORAL BEDOELD OM DE INTERESSE VAN NIET-KENNERS EN SCEPTICI OP TE WEKKEN. VOOR FANS VAN HET GENRE ZAL HET MEESTE DAT IK HIER VERKONDIG VANZELFSPREKEND ZIJN.

Kendrick hanteert in deze strofe een uitgebreid rijmschema en verschillende ritmes (cf. flow), die op subtiele wijze variëren en in elkaar overgaan. De toon blijft in het algemeen bedachtzaam en rustig, maar begint verder in de strofe steeds meer aan het wanhopige te grenzen. De artiest kruipt op deze manier in de huid van een personage dat geen uitweg meer vindt uit het geweld dat zich manifesteert in Afro-Amerikaanse buurten. De schijnbaar plotselinge verontwaardiging en tristesse omtrent deze hele situatie vinden we terug in het volgende: "In actuality it's a trip how we trip of off colors". Het is alsof het personage nu pas vaststelt hoe banaal al het geweld eigenlijk is. Die 'colors' zijn niet enkel een verwijzing naar de spanningen tussen blanke en zwarte Amerikanen, maar vooral naar de spanningen tussen Afro-Amerikanen onderling. Hij verwijst hier naar de eeuwige animositeit tussen Crips en Bloods. Dat zijn twee grote gangs in de Afro-Amerikaanse buurten, die elk hun eigen symbolische kleur hebben.

Veel van Kendricks muziek combineert sociaal-politieke thema's van armoede, geweld en repressie met persoonlijke thema's van dankbaarheid, schuld en verantwoordelijkheid, die zich door Kendricks succes manifesteren. Hij heeft immers wél zijn way out of the hood gevonden. En hoewel hij dankbaar is voor zijn huidige situatie, treedt er ook een disconnectie op tussen zijn huidig verhaal van succes en de realiteit waarin hij opgroeide. Daarover ontwikkelt hij een schuldgevoel. Anderzijds gebruikt hij zijn huidige situatie als wapen om te spreken over de verhalen die zich in de Afro-Amerikaanse buurten afspelen, zoals hij in bovenstaande strofe dus doet. Zo zien we in deze strofe dat een kennis van Kendrick smeekt om gehoord te worden, hij wil dat de pijnlijke realiteiten waarin ze leven voor een miljoenenpubliek aangekaart worden. Een realiteit waarin een oneindige cyclus van geweld leeft, zoals we die in het nummer weergegeven zien. Dit staat in schril contrast met de tweede strofe van het nummer, waarin de rapper het standpunt van een prostituee inneemt die allesbehalve wereldwijd gehoord wilt worden. In de derde strofe zien we dan weer een zelf-reflecterende, angstige Kendrick: Iemand die niet weet hoe hij met beide visies (uit strofe 1 en 2) moet omgaan, maar ook iemand met een enorme angst voor de dood die overal in deze buurten leeft.

Hopelijk ben ik erin geslaagd aan te tonen dat ook hiphop als een volwaardige vorm van lyriek beschouwd kan worden: cf. de rijmschema's, het ritme en de intonatie die hier even prominent als in andere lyriek aanwezig zijn. Maar ook de inhoud van deze teksten kan enorm relevant zijn, zeker als deze door miljoenen fans gehoord worden. Bovendien is Kendrick maar één figuur in een wereld van verscheidene hiphopartiesten die onderwerpen zoals racisme, onderdrukking, depressie, religie, etc. behandelen. Ten slotte wil ik nog vermelden dat er een populaire website genaamd Genius.com bestaat, waarop mensen over heel de wereld songteksten annoteren, ontcijferen en bekritiseren. Misschien is hiphop in de oren wel de hedendaagse versie van het poëziebundeltje in de binnenzak.

Arno Goessens

Poëzie wandeling

It's the most wonderful time of the year. Ja, het is al december. Ja het is de periode van Kerstmis, Nieuwjaar en… nakende examens. Je weet het en het baart je zorgen. Gelukkig is er Filologica to the rescue. Wil je aan je boeken ontsnappen en je hoofd even leegmaken? Ga dan eens de deur uit en geniet van de herfstige sfeer in onze gezellige binnenstad. Je kan namelijk op een verantwoorde manier een pauze nemen! Leg dus die gsm en je boeken aan de kant en probeer de poëzieroute uit! Voordelen: je bent sportief, je kan ontspannen terwijl je van de natuur genieten en je wandelt letterlijk langs enkele literaire hoogstandjes in onze stad. Wij sommen in dit artikel enkele (verborgen) plekjes op waar je he-lemaal tot rust kan komen en tegelijk je cultuur wat kan bijspijkeren.

Wat houdt de wandeling precies in? 16 bekende haltes, vaak openbare gebouwen. 16 bekende gedichten in het straatbeeld. 16 bekende auteurs, met namen zoals onder meer Paul van Ostaijen, Guido Gezelle en Stefan Hertmans. En een grote portie cultuur, uiteraard. En voor de liefhebbers van de beeldende kunst zijn er ook enkele plastische kunstwerken aan de gedichten gekoppeld.

De route vormt een zo goed als perfecte lus door de binnenstad en de studentenbuurt van Gent. Je kan dus op elk punt met je route starten. Dankzij Stad Gent en het Poëziecentrum is er ook een downloadbare kaart van de wandeling gemaakt die je kan terugvinden via https://www.poeziecentrum.be/educatief-aanbod/poezieroutes.

Simon Lambrechts

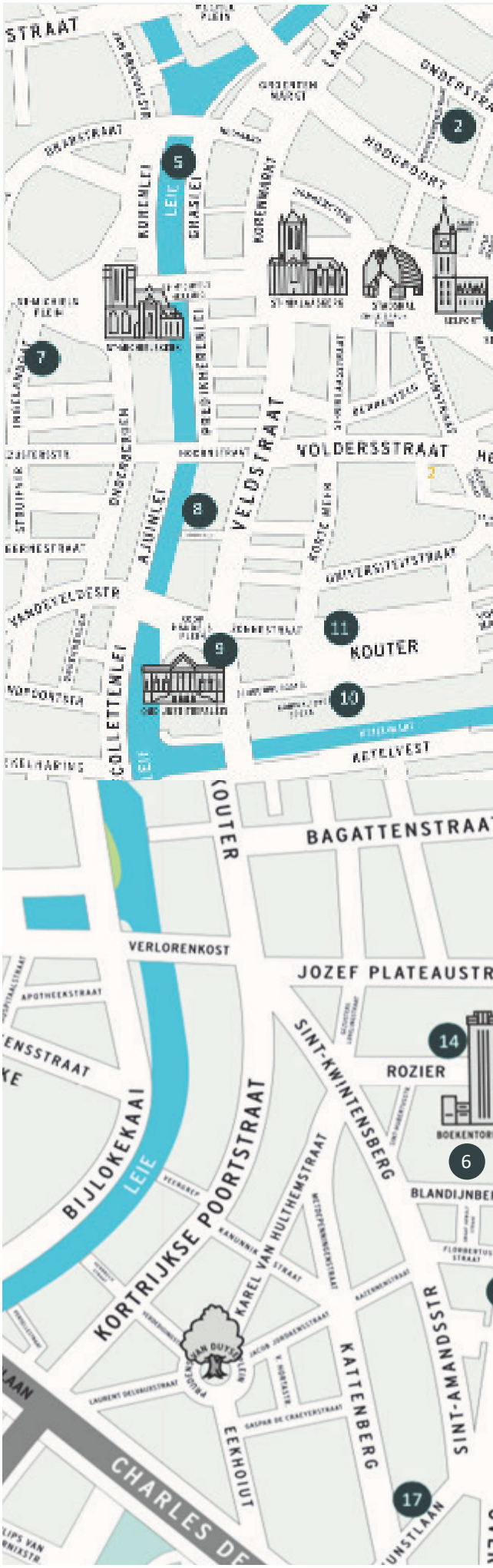

1. Vrijdagmarkt (gevel Poëziecentrum)
   Paul Snoek – “Schildersverdriet”

2. Binnentuin van Ryhovesteen (ook zichtbaar vanuit graffitistraatje):
   Benno Barnard – “Wereld”

3. Sint-Baafsplein:
   Roel Richelieu van Londersele – “Toen ik klein was en onder tafel woonde”

4. Gravensteen
   Willie Verhegghe – “Gravensteen Grafsteen”

5. Graslei en Korenlei (op kaaimuur)
   Paul van Ostaijen – “Melopee”

6. Blandijn (hoek Blandijnberg en Sint-Pietersnieuwstraat):
   Karel van de Woestijne – “Wat is het goed aan ’t hart”

7. Watergraafstraat
   Guido Gezelle – “Dien avond en die rooze”

8. Ajuinlei (gevel aan waterkant)
   Maurice Maeterlinck – “Serre d’ennui”

9. Gerechtshof
   Gust Gils – “De innerlijke urbanisasie”

10. Opera (voorgevel):
    Ramsey Nasr – “Da capo”

11. Kouter:
    Lut De Block – “Zoals een blad dat valt”

12. Korianderstraat (tussen Minardschouwburg en bibliotheek De Krook):
    Miriam Van Hee – “Vreemd hoe wij”

13. Vooruit (aan betaalautomaat):
    Stefan Hertmans – “Annunciaties”

15. Sint-Pietersplein (trap naar Sint-Amandstraat):
    Marcel van Maele – “Tweeluik”

16. Kantienberg (gevel Geuzenhuis):
    Remco Campert – “Verzet begint niet met grote woorden”

ZINGEND TE
TEGEN
'DE ZANGER' VA

Tijdens een onderzoekresidentie in Pretoria, in juli 2019 op uitnodiging van de Universiteit van Zuid-Afrika (UniSA), schreef ik corresponderend met een Canadees-Zuid-Afrikaans auteur aan een hybride tekst over gedichten en sensitiviteit, over het tactiele van de lyriek. Op een ochtend kwamen mij twee citaten aangewaaid waarin een omschrijving van lyriek staat. Opmerkelijk is dat de begripsomschrijving in lichamelijke metaforen wordt uitgedrukt. De eerste uitspraak is van de Amerikaanse dichter en toneelschrijver Robert Frost. Zij luidt als volgt: "A poem begins as a lump in the throat, a sense of wrong, a homesickness, a lovesickness". Een krop in de keel, bij uitbreiding heimwee of liefdesverdriet, of dus een particuliere emotie, laten het gedicht ontkiemen. Deze romantische visie contrasteert met wat ik in het andere fragment lees. Frosts landgenoot en drievoudig Pulitzer-laureaat Carl Sandberg ziet het zo: "Poetry is an echo asking a shadow to dance". Dichtkunst nodigt uit tot een dans. Een echo (een verbale expressie) vraagt een schaduw ten dans. Echo en schaduw zijn afspiegelingen of residu's van iets wat er niet (meer) is: een geluid en een beeld. Auditieve en visuele ervaringen beleven we met onze zintuiglijke vermogens. Sandbergs lichamelijke benadering van lyriek is een oproep haar niet te beperken tot een emotioneel cryptogram of een hersenkronkel. Mijmerend over beide beschrijvingen moet ik denken aan het gedicht 'De zanger' van Hugo Claus. Niet in een metaliterair commentaar maar in het gedicht zelf wordt poëzie gezien als een lichamelijke, intuïtieve ervaring. Ik citeer de tekst uit de in paarse kaft gedrukte paperback, de derde druk van *De Oostakkerse gedichten* (1959) in mijn privébibliotheek. Jarenlang had ik een print van deze tekst in mijn werkkamer hangen, als een motto voor iedere dag.

In *De Oostakkerse gedichten* (eerste druk: 1955), het dichterlijk magnum opus van Claus, wordt een apollinische en dus een wereldbeschouwing op basis van ratio en structuur opzij gezet voor een dionysische, op intuïtie en zintuiglijkheid gerichte ervaringswereld. Het westers causaliteitsprincipe, met andere woorden het logische oorzaak-en-gevolg denken, contrasteert met een oosterse levensfilosofie, die op geheel andere inzichten is gebaseerd. 'April in Paris', Claus' experimentele gedicht in tancredo infrasonic (1952) dat is geïnspireerd door de gelijknamige bebop-compositie van de legendarische altsaxofonist Charlie 'Bird' Parker, bevat expliciete referenties aan die oosterse denkwereld.

'De zanger' is van alle Oostakkerse gedichten misschien het meest nadrukkelijk programmatisch te noemen. De analoog gestructureerde en door een anafoor ingeleide beginregel van de eerste twee strofen is de premissezin: "Vrij is de zanger niet" en "Vrij is hij niet". In de daarop volgende verklarende regels wordt in een visuele beeldentaal, met behulp van lichamelijke metaforen, duidelijk gemaakt waarom de zanger (of de dichter) zich onvrij voelt, wat in de weg staat van het vrijheidsverlangen. Hij is "vlug en schamper en toppen scherend als een baard". De zanger is niet vrij "want zijn doorboord geklater / En zijn sprekend wormhout hangen in zijn mond, huig en zijn tong". Vooral over wat dan volgt, wil ik het kort hebben: "De zanger is zijn lied". Hier is een gelijkstelling van zanger en lied, van dichter en gedicht. De zanger gaat helemaal op in zijn lied en wordt één met zijn tekst. Hij wordt zijn lied en valt er finaal naadloos mee samen. Deze autonomistische opvatting contrasteert met een klassieke (romantische) opvatting van lyriek. Het gedicht is een "huis", met een lichamelijke metafoor: een "huid". In de twee laatste regels "Groet hij koekoek noch vinkenvanger / noch de

schuwe spieders in het laagland" neemt het subject afstand van de moraliserende oer-Vlaamse atmosfeer. De beelden "koekoek" en "vinkenvanger" verwijzen, zoals Geert Buelens al betoogde, naar het enggeestige Vlaanderen, de archetypische "koekoekklok" in de leefkamer, het vinken zetten als wreedaardige maar vooral populaire Vlaamse zondagsbezigheid. En "de schuwe spieders in het laagland" kun je lezen als verpersoonlijking van een bekrompen geest, het gekonkel en de bemoeizucht in het Vlaamse plattelandsdorp. Tegenover die metoniemen, illustratief voor de bedompte katholieke geest in het verzuilde Vlaanderen (jaren vijftig), plaatst Claus andere beelden waarin de ongebonden vrijheid van de zanger voorop staat. Het gaat mij in deze lezing vooral over de associatie van de zanger en zijn lied. Hoe het gedicht een huis is, een huid waarin het lied zich vertaalt. Hoe 'De zanger' zich vervolgens verhoudt tot de andere gedichten in de tekstcompositie van De Oostakkerse gedichten laat ik over aan de nieuwsgierige student. Zingend wordt de strijd aangegaan tegen een louter verstandelijke benadering van wereld en poëzie.

Yves T'sjoen

DE ZANGER

VRIJ IS DE ZANGER NIET
MAAR VLUG EN SCHAMPER EN TOPPEN SCHEREND ALS EEN BAARD.

VRIJ IS HIJ NIET WANT ZIJN DOORBOORD GEKLATER
EN ZIJN SPREKEND WORMHOUT HANGEN IN ZIJN MOND, HUIG EN ZIJN TONG.

DE ZANGER IS ZIJN LIED.
LOSGELATEN IN ZIJN HUID, DIT HUIS,
GROET HIJ KOEKOEK NOCH VINKENVANGER

NOCH DE SCHUWE SPIEDERS IN HET LAAGLAND.

Verletter lijking

Naast jezelf zijn,
Verletterlijkt.

Punten die
Zinnen niet meer
Afmaken.
Die nieuwe

Alinea's beginnen.

Wereldvreemd ingeruild
Voor her lichaam,

Acties halen die
Niet meer -her te
Vatten zijn;
Automatie in nieren en

Hart

Jorge Van de Sompel

Brief aan mijzelf op 31-05-2010

Lieve
Jij

Daar zit je dan
De lucht in lichte tinten
Een kier naar het balkon

Je bent thuis
En je bent echt thuis

Dit bureau is jouw huis en huid geworden
De gummen op deze schrijftafel hebben je schaamte uitgewist
De potloden hebben je toegesproken
Jij mag met pen schrijven
Jij blijft hier
Zitten
Schrijven

Jij bent naar buiten geweest en terug in deze hoek gekropen
Je hebt de letters ingetypt
De woorden laten vloeien
Zich peinzend op laten schrijven
Je hebt geweten dat je er was
Omdat je schreef

Lieve
Jij

Je blijft

Jij
Blijft

Want daar sta je
Jij ja
En je leest
Of nee
Je draagt
Jij draagt voor maar de woorden dragen jou

En dit is waarop je hebt gewacht
Jouw woorden en jij
Van die tijd van alleen in je kop
Naar hier, lichamelijk gemaakt
Met de zaligheid van met heel je ziel
De wereld in
Om daar verder te dwalen
Een ander hoofd te zoeken
Daar betekenis te krijgen

Anne Kuit

Essay komt van *essayer*

Goed, hier ga ik dan. Mijn eerste dagboekfragment. Of wordt het eerder autofictie? Een roman misschien? Misschien komt een essay nog het meest in de buurt, ook al heb ik deze week geleerd dat je daarvoor een bepaald onderwerp moet onderzoeken in je hoofd, wat ik op dit moment niet aan het doen ben. Wat ik wel heb geleerd, is dat je schrijven moet oefenen, al ben ik er nog steeds niet uit of ik dat eigenlijk geloof of niet. Is schrijven niet meer iets dat naar je toekomt, als een muze die iets in je oor fluistert? Mijn beste teksten waren als een koude douche: onverwacht, deugddoend en snel terug over. Maar misschien kijk ik daar te romantisch naar?

Omdat ik het 'oefenen zorgt voor beter schrijven' wil proberen, zit ik dit dus momenteel te tikken achter mijn computer. Ja, achter mijn computer, jawel! Vroeger zou ik gezworen hebben bij het maagdelijk witte blad papier en voor Firefield probeer (essay) ik dat nog steeds. Maar voor teksten zoals deze, die op zich al een experiment zijn, wil ik gerust nog een stapje verdergaan en rechtstreeks mijn muze op het toetsenbord loslaten. Ik ben een avonturier in een zolderkamertje.

Oké, dat is eigenlijk gelogen. Ik had je gewaarschuwd voor autofictie. Ik zit technisch gezien niet in een zolderkamertje, al vind ik dat het wel zeker bepaalde eigenschappen deelt met een zolderkamer. Waarom zou ik dan zo spontaan getypt hebben dat ik op een klein zolderkamertje zit? Ik denk dat daar verschillende redenen voor zijn. Zo is het volgens mij een belangrijke topos van de auteur om zichzelf altijd als arm en zielig voor te stellen. Dat kan wel mogelijk zijn, omdat de meeste (bekende) auteurs ooit zo zijn begonnen en omdat het een romantisch beeld is om een auteur te zien zweten in een bestofte, vergeten hoek van het huis. Autofictie en romantiek: een liefde die voor eeuwig brandt.

Een tweede reden voor de leugen kan liggen in het feit dat ik zelf graag op zo'n zolderkamertje zou zitten. Ik kan het me zo voorstellen hoe het zou voelen, proeven, klinken. Hoe de gammele stoel, waarop ik zit, zou dansen bij iedere beweging die ik durf te maken. Hoe de smaak van hout, stof en vergeeld papier zou neerdalen op mijn tong bij iedere ademhaling. Hoe de regendruppels zouden tokkelen op de magere houten plankjes die me van hen scheidden, waarbij nu en dan een avonturier zich een weg weet te banen door het hout en neer druppelt naast mijn bed. Ik kan het me zo goed voorstellen. Daarom lieg ik. Daarom wil ik een zolderkamer. En weet je wat? Ik heb er ook een.

Huh, wat? Jawel. Ik zit op een zolderkamer. Omdat ik dat wil. Omdat ik hier de auteur ben en dus de baas. Ja, zo gaat dat. Altijd al eens iemand willen domineren? Probeer auteur te worden. Ooit vind je de job van je leven. In mijn teksten ben ik God met kleine en grote letter, ben ik bedelaar, tovenaar, koning en honing. In mijn teksten ben ik alles en alles ben ik. Ik ben iedereen. Wat je leest ben ik. Ik ben jou. Of trekken we daar liever een lijn? Hoe dan ook: ik zeg dat ik in een zolderkamer zit, dus dan zit ik er ook in. Of op. Of onder. Daarbij: ik heb toch al getoond dat ik lieg. Dus waarom zou je me op dit punt nog vertrouwen? Ik zei het: ik ben een avonturier.

Essay komt van het Franse werkwoord *essayer* wat 'proberen' betekent. Bij dit 'probeersel' had ik eerlijk gezegd verwacht dat ik het moeilijker zou hebben gehad om woorden te kunnen vinden. De 'vrije' schrijfstijl en de snelheid van het typen, gaven me echter veel ademruimte om snel een pagina vol te krassen. Of het resultaat er dan mag zijn? Misschien kan de stijl wel beter. Misschien kon het onderwerp wel beter. Misschien moeten we allemaal een roze tutu aandoen en met koeien gaan dansen. Want de wereld is absurd en alles kan beter. Net als dit essay. En net daarom is het net een essay. Het was maar om te proberen. Experiment geslaagd.

Bart Vanhee

FI
LO
LOGI
CA

Dagboek van een schacht

Bachelorweekend: een woord dat bij velen onder ons herinneringen oproept. Een weekend waar we op terugkijken met een warm gevoel.

Het begon allemaal die ene vrijdag, 18 oktober 2019. Tijdens de lessen werden de laatste uren afgeteld tot aan het moment waarop we zouden vertrekken. We verzamelden allemaal met een rugzak vol verwachtingen aan het station Gent Sint-Pieters, waarna we samen op de trein stapten richting het bruisende Kijkuit. Vandaar gingen we in groepjes naar onze verblijfplaats. Een deel ging per auto, terwijl een andere deel van de groep vol goede moed te voet vertrok. Met veel gelach en gezang werd de eerste basis gesmeed voor een heleboel nieuwe vriendschappen. Nadat we ter plaatse hadden genoten van een heerlijke maaltijd, plezierde onze Bachelor, Daddy Lenny, ons met een geheel nieuwe versie van Monopoly: Filopoly! Teams werden gevormd en de strijd om de Blandijn en bijhorende vakken barstte los. Zo werd de eerste avond ingezet.

Zaterdagochtend werd gestart met een spel, waarbij de samenwerking van de groep centraal stond. Spuug werd gemengd, vuilbakken uitgescholden, rietjes via de mond doorgegeven en ook onze tekentalenten werden bovengehaald. Nadien was er een adembenemende wandeling voorzien langs de velden van Wuustwezel. En terwijl we de pracht van de natuur konden aanschouwen, leerden we het mooiste lied aller tijden: het kringlied van Filologica. In de namiddag was er een grensverleggende activiteit voorzien: het voedselgevecht. Tijdens het spel leerden we een compleet nieuwe kant kennen van elkaar en daarna namen we elkaar bij het douchen volledig onder de loep… weliswaar om te controleren of er nog maïzena in ons haar zat.

De avond viel en de keukenploeg voorzag ons weer van een heerlijk diner. Hierna werd alles in gereedheid gebracht voor hét moment van het weekend: de cantus! Drank vloeide, liedjes werden uit volle borst meegezongen en een voor een werden de eerstejaars gedoopt. Sommigen waren zelfs zo enthousiast dat ze volledig uit de kleren gingen. De cantus werd afgesloten met een plechtigheid waarbij we trots ons lintje ontvingen. Kaarsjes werden uitgeblazen, stoelen en tafels aan de kant geschoven en dansend tot in de late – of zeg maar liever vroege – uurtjes werd de avond feestelijk afgesloten.

Op de laatste dag werd alles wellustig opgeruimd zodat we de reis naar huis konden inzetten. Tijdens de treinrit naar huis heersten er eensgezindheid, vermoeidheid, blijdschap en dankbaarheid voor dit onvergetelijke weekend. Eenmaal aangekomen in Gent werd er afscheid genomen, waarna iedereen huiswaarts ging. En deze keer met een rugzak vol herinneringen en nieuwe vriendschappen.

Amber Blitz – Pri Bouduin – Emma Dheere

BLANDIJN TO KOER

"Waarom mag er een hond op de toren en geen kat op de koer?"

Met deze slagzin sprak professor Benjamin Biebuyck op 11 oktober de menigte toe die zich op de Japanse binnentuin van de Blandijn had verzameld. Zowel studenten als personeel begaven zich die vrijdag massaal naar het kleine stukje groen op de faculteit om een symbolisch protest te voeren tegen de ontoegankelijkheid van de zogenaamde erekoer. Maar wat is de erekoer? Wat zijn de redenen voor het ongenoegen en vooral, heeft de actie haar doel bereikt?

VOORGESCHIEDENIS

"Met de restauratie van het prachtige Boekentorencomplex naar ontwerp van Henry Van de Velde kreeg ook de binnenplaats tussen de leeszaal van de universiteitsbibliotheek en het Blandijngebouw een mooie make-over. Bovenop meerdere lagen bibliotheekarchief werd de oude vijverpartij met het standbeeld in ere hersteld waardoor de Blandijn er een rustgevende omgeving met groenperkjes en bomen bijkreeg. Het is een echte erekoer, een ideale plek voor studenten en personeel om van de zon of van een boek te genieten."

Met deze woorden beschrijft professor Biebuyck kort en bondig hoe de erekoer tot stand is gekomen. Er is echter een belangrijke randopmerking die we moeten maken, namelijk dat de koer niet publiek toegankelijk is. De reden hiervoor is simpel en logisch voor sommigen, dan weer absurd voor anderen. Net zoals de Boekentoren in zijn oorspronkelijke staat is hersteld, heeft men de erekoer aangelegd zoals Van de Velde het had voorzien: als een kijktuin.

Nu zijn we 85 jaar later en de visie van de 20ste-eeuwse architect strookt niet helemaal meer met de noden van de faculteit. Zowel studenten als personeel hunkeren naar meer sociale ruimtes in de buitenlucht en kijken daarvoor meteen naar deze "kijktuin", maar dan met een nieuwe blik. Dat betekende dan ook de aanzet om een symbolisch protest te organiseren en ons ongenoegen te uiten.

Op vrijdag 11 oktober was het zover en keek iedereen uit naar de protestactie. Alle voorbereidingen waren getroffen. We spraken tijdens de les van historische kritiek de studenten toe om hen daarna achter ons spandoek met "Blandijn to Koer" mee te nemen naar de faculteit. Met een megafoon legden we aan de Trabla uit wat er te gebeuren stond en nadat we iedereen van een button voorzien hadden, leidden we de menigte naar de Japanse binnentuin. Je kon aan de vragende blikken van enkele studenten en lesgevers zien dat ze zich afvroegen waarom we op de binnentuin in plaats van op de erekoer verzamelden.

Niet lang daarna gaf professor Biebuyck een woordje uitleg over de exacte symboliek van de actie. We zouden die dag geen fysiek bezoek brengen aan de koer, maar juist de DGFB (Directie Gebouwen en Facilitair Beheer) tonen dat de Japanse binnentuin niet de capaciteit heeft om de hele faculteit van een beetje ademruimte te voorzien: "De studenten en personeel verdringen elkaar aan de composthoop voor een plek". Er zijn een aantal redenen waarom we die dag geen voet hebben gezet op de erekoer. Enkele hebben te maken met de toegankelijkheid en veiligheid van de kijktuin waarop we ons weliswaar zo goed mogelijk hadden voorbereid. Maar de hoofdreden waarom we nog even op de koer zullen moeten kijken is omdat die officieel nog een werfzone is. Het feit dat de werken momenteel nog bezig zijn, is tegelijkertijd echter ook ons grootste voordeel. Het zou nog steeds mogelijk moeten zijn om extra toegangen naar de koer te voorzien en de bezorgdheden omtrent veiligheid en valgevaar weg te werken. Deze aandachtspunten hebben we dan ook naar de DGFB gecommuniceerd en hopen om een verdere dialoog aan te gaan.

RESULTAAT

Hoewel we die dag de koer niet hebben kunnen betreden, is het ons wel gelukt om genoeg druk te zetten om de erekoer opnieuw als discussiepunt op tafel te leggen. Mede dankzij de media die ook aanwezig waren, hebben we een groter publiek kunnen bereiken. Niet enkel onze decaan is hiervoor reeds met de rector in dialoog gegaan, maar ook professor Biebuyck heeft het belang van onze actie nogmaals duidelijk gemaakt op de RvB (Raad van Bestuur, het hoogste bestuursorgaan aan de UGent). Samen met de studentenvertegenwoordigers in de RvB volgen we dit punt verder op. Tot slot is de logistiek beheerder van de UGent uitgenodigd op de eerstvolgende faculteitsraad om de huidige stand van zaken met het facultair bestuur en studenten verder te bespreken.

Ben De Slagmulder

S.N.A.K.

NICE TO MEET YOU

AUTOMATIC BITES & DRINKS

- NIEUW IN GENT -

advertentie

BUZZY SNACKS

CAFÉ
Amber
BLANDIJNBERG

advertentie

JEKA

EXTRA

Triple chocolate anti-stresskoekjes

1 oven
100 gram witte suiker
165 gram bruine suiker
1 theelepel zout
115 gram ongezouten boter (gesmolten)
1 ei
155 gram bloem
1 theelepel bakpoeder
220 gram chocolade in stukjes gesneden
(Ik gebruik meestal een mix van witte, melk- en fondantchocolade, maar voel je vrij om die te vervangen door wat jou een fuzzy gevoel geeft vanbinnen. Een Mars is alvast een suggestie.)

1. Verwarm de oven voor op 180 °C en bekleed een bakplaat met bakpapier.
2. Mix de witte en bruine suiker, het zout en de gesmolten boter in een grote kom tot er een pasta zonder klontertjes ontstaat.
3. Meng het ei onder de pasta tot alles lichtjes gedikt lijkt.
4. Zeef de bloem en het bakpoeder. Vouw ze door het mengsel. Meng niet te veel, want anders worden de koekjes te hard door de geactiveerde gluten.
5. Meng de chocolade door het deeg en laat het daarna voor minstens 30 minuten in de koelkast rusten. Voor nog meer smaak plaats je het best een hele nacht in de koelkast.
6. Schep bolletjes deeg ter grootte van een bol ijs op de bakplaat. Laat daarbij telkens minstens 10 cm tussen de koekjes.
7. Bak de koekjes 12 tot 15 minuten of totdat de randen van de koekjes net beginnen te kleuren. De koekjes zullen nog niet gaar lijken, maar harden uit nadat je ze uit de oven gehaald hebt.
8. Geniet van je koekjes met een heerlijk glas melk of een kopje koffie! Smakelijk!

Florine De Keyser

©amyshealthybaking

Scriptor Shitposting

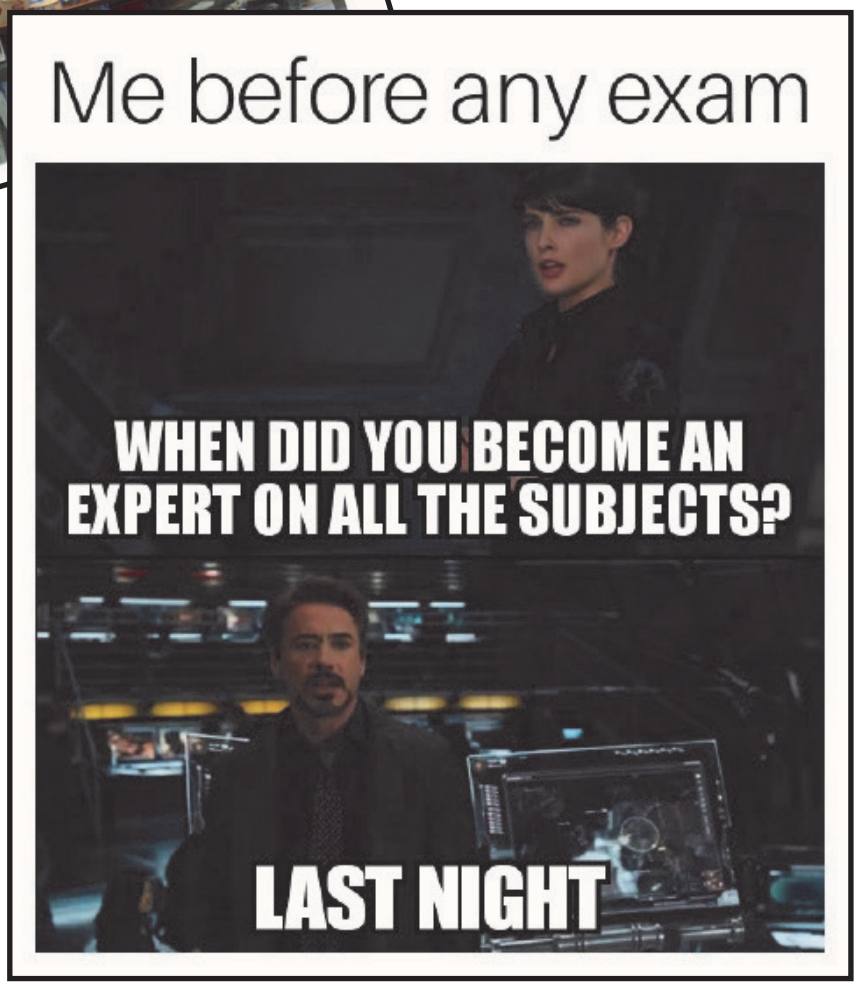

Flowchart

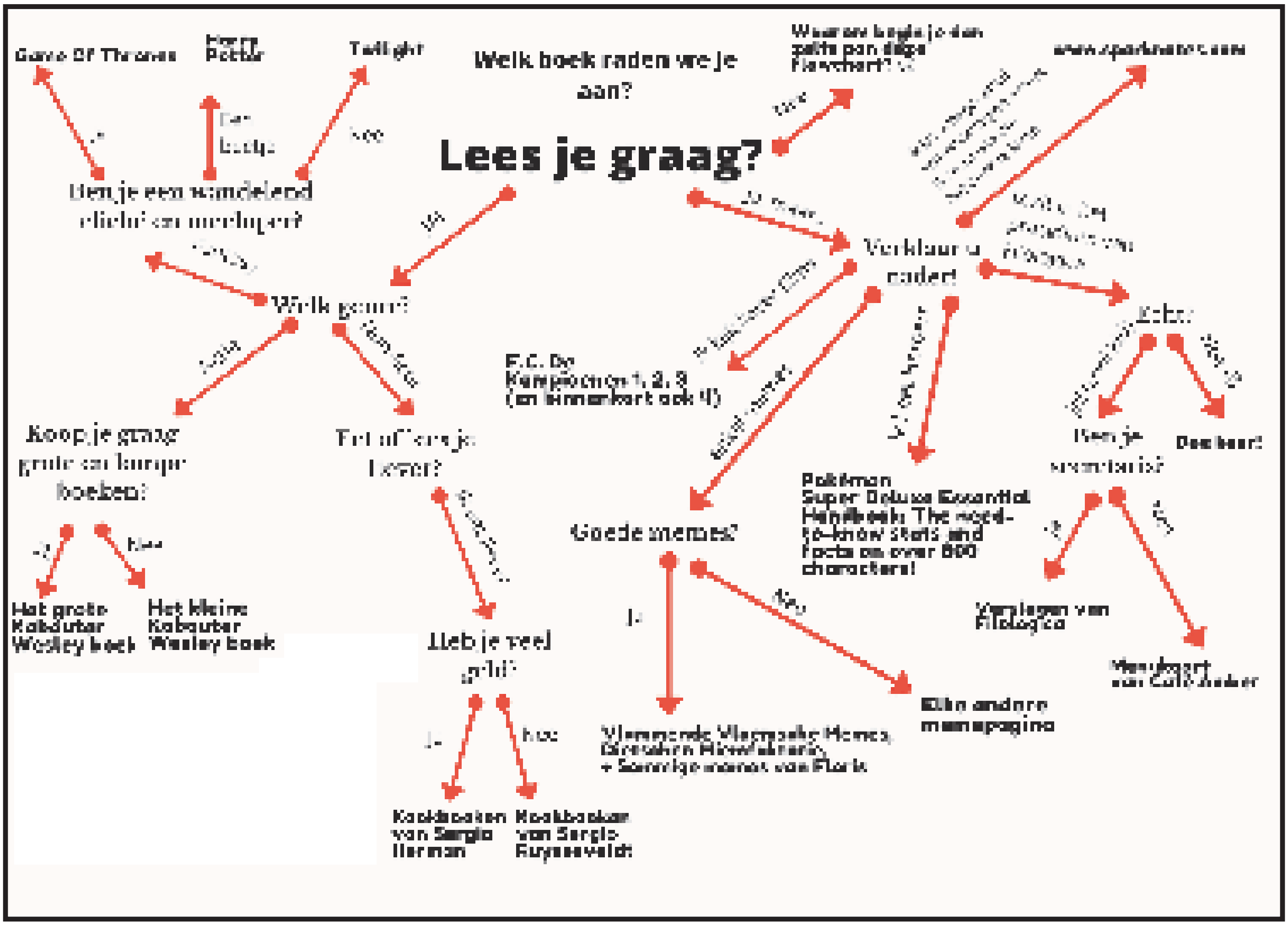

Welk boek raden we je aan?
Lees je graag?
Game Of Thrones
Harry Potter
Twilight
Welk genre?
Verklaar u nader!
www.sparknotes.com
F.C. De Kampioenen 1, 2, 3 (en binnenkort ook 4!)
Goede memes?
Pokémon Super Deluxe Essential Handbook: The need-to-know stats and facts on over 800 characters!
Ben je secretaris?
Het grote Kabouter Wesley boek
Het kleine Kabouter Wesley boek
Heb je veel geld?
Kookboeken van Sergio Herman
Kookboeken van Sergio Ruysseveldt
Elke andere memepagina
Verslagen van Filologica

advertentie

Augustijn
ANNO 1295

Shitty Poems

Confetti

Not liquid
Not solid
But somewhere in between
Eyes are closed
Fists are clenched
I feel the urge to scream
Yet
Then
Water splashes
Feelings a mixed substance
Relief is great
But sad I ate
Last night
Without reluctance

Steaming
Boiling
Burning hot
My face glows red and sweaty
For I now know
'Twas not a fart
But brown liquid confetti

Spiteful art

Gentle winds gliding,
soft warm air sliding,
the gentle breeze:
the whistful wheeze,
the curse of these
senses.
The crack is breached.
Suspense is reached
among those in the room.
Impending doom,
now one will gloom
expecting spiteful art.
Will smelling start?
Or is this just
a gentle fart?

Cedric Vermeire

Horos

Ram ♈

Romeo & Juliet

Beste Ram, jij bent een echte dramaqueen. Bij het kleinste ding dat misgaat, heb jij meteen de neiging om er een eind aan te maken! Maar wees niet getreurd, niets is wat het lijkt! Blijf dus nog even sterk en wacht nog wat af, want na regen komt zonneschijn! <3

Stier ♉

Hamlet

Beste Stier, laat dit een les zijn dat wraak op niets uitdraait. Hoe diep je ook gekwetst wordt en hoe hard je je woede ook wil uiten, doe het niet! Wraak zal alleen nog maar meer leiden naar je ondergang, *ask Shakespeare*.

Tweelingen ♊

Medea

Deze periode zal op emotioneel vlak heel lastig worden, beste Tweelingen! Het is heel erg belangrijk dat je jouw hoofd koel probeert te houden, zodat je geen overhaaste of drastische beslissingen maakt! Probeer eventjes niemand te vermoorden!

Kreeft ♋

Die waerachtige ende seer wonderlycke historie van Mariken van Nieumeghen

Beste Kreeft, zweer de duivel af en laat je niet beïnvloeden door mensen die geen goede bedoelingen hebben. Gelukkig ben jij verstandig genoeg om de rem te zetten op al dat zondigen! Onthoud dat hoe erg een mens ook zondigt, hij altijd vergiffenis kan krijgen. Amen.

Leeuw ♌

Wachten op Godot

Beste leeuw, de sterren vertellen mij dat jij maar blijft wachten op die ene persoon die maar niet wil komen. Geef de moed immers niet op, want ooit zal die speciale persoon opduiken. Het zal misschien wat langer duren dan je gehoopt had! Gelukkig kan je nog terugvallen op die kale, nietsbetekenende boom in je tuin.

Maagd ♍

Sisyfus

Beste Maagd, soms is het beter om je gewoon neer te leggen bij je lot. Het heeft weinig zin om je ertegen te verzetten, want uiteindelijk is er geen ontsnappen aan. Hoe dan ook wensen de sterren je veel geluk met wat er op je pad komt! Maar pas op voor stenen.

scoop

Weegschaal ♎

Lucifer

Bij deze ben je gewaarschuwd, beste Weegschaal! Overschat je eigen capaciteiten niet, zeker niet in deze periode van nakende examens… Wees realistisch en maak jezelf geen leugens wijs. Hoogmoed komt je op het einde van de rit altijd duur te staan!

Steenbok ♑

Othello

Beste Steenbok, deze periode moet je op je hoede zijn. Houd in je achterhoofd dat je niet iedereen zomaar kan vertrouwen. Laat je door niemand manipuleren en sta niet toe dat mensen je hoofd op hol brengen. Daar komt anders enkel waanzin van! En pas op dat je je zakdoek niet verliest, je bent gewaarschuwd.

Schorpioen ♏

Don Juan

Jij bent een jager, beste Schorpioen, een ware verleid(st)er in hart en ziel! Jij doet alle harten sneller slaan en iedereen valt aan je voeten om je nog maar te mogen aanbidden. Ga echter niet te ver in het liefdesspel: je riskeert om mensen te kwetsen! Wees dus duidelijk in je signalen.

Waterman ♒

Le cid

Jij, beste Waterman, zal in de komende periode op de proef worden gesteld. Je zal het namelijk moeten opnemen voor de eer van je vrienden of familie. Sta sterk in je schoenen en deins er niet voor terug om je naasten te beschermen of zelfs te wreken.

Boogschutter ♐

Antigone

Beste Boogschutter, soms is het beter om je gevoel te volgen en je bijgevolg niet altijd aan de regeltjes te houden. Doe de komende maand vooral wat je hart je zegt en laat je daarbij niet tegenhouden door beterweters! Lang leve anarchie!

Vissen ♓

Andromache

Jouw liefde is onvoorwaardelijk, beste Vissen. Zelfs nadat mensen jou verlaten hebben, blijf jij hen trouw, en dat siert je! Wanneer het echter pijn begint te doen, is het soms beter om los te laten. Denk vooral aan de mooie tijd die je samen achter de rug hebt!

De Un

De Dilemmaredactie heeft dit jaar een professionele chef-kok onder haar hoede recepten voorgeschoteld. Samen met UniChef Stef Roesbeke kan elke student nie

Boerenomelet

Voor 2 personen:

100 gram gekookte aardappelen/ 400 gram groentjes, bv. de groentenoverschot in je koelkast op kot die je al een tijdje met opzet negeert (enkele suggesties: wortels, boontjes, ajuin, courgettes, bloemkool, champignons ...)/150 gram geraspte kaas/ 8 eieren/ dragon en peterselie, peper en zout, boter/ een scheutje room/ niet-vegetarische versie: voeg nog 150 gram spek of ham toe

1. Snijd de groenten en de gekookte aardappelen vooraf een beetje fijn en voorkom op die manier een misèreomelet.

2. Verhit de pan met een beetje boter en stoof hierin de groentjes en de aardappelen. (Opgelet: stoven betekent niet bakken, dus vermijd zonnebankgroenten.)

3. Kluts de eieren en de room tot een smeuïge massa en kruid volgens je eigen smaakpapillen af met peper, zout, peterselie en dragon.

4. Voeg het spek of de ham toe aan de gestoofde groenten en laat het geheel bakken.

5. Doe de geklutste eieren bij het geheel en laat alles op een zachter vuurtje garen.

6. Werk af met de geraspte kaas en kruid eventueel nog wat bij.

iChef

e genomen. In elke editie krijgt de lezer drie à vier simpele (maar toch lekkere) euwe bereidingen uitproberen op zijn/haar/andermans kot.

Macaroni met kaas, ham & gezonde groentjes

Voor 4 personen:

250 gram champignons/ 100 gram (diepvries)erwtjes/ 1 broccoli in roosjes verdeeld/ 300 gram macaroni/ 50 gram boter/ 60 gram bloem/ 40 cl melk/ 200 gr gemalen kaas/ snuifje peper, zout en nootmuskaat/ niet-vegetarische variant: 300 gram hamblokjes

1. Gaar de erwtjes en de broccoliroosjes in licht gezouten water. Om Greta Thunberg een beetje te plezieren vissen we de groentjes eruit en hergebruiken we hetzelfde water om de macaroni erin beetgaar te koken. (Beetgaar betekent pasta met een zacht knabbeltje, geen spoedgeval bij de tandarts.)

2. Snijd de champignons in plakjes en bak ze in een pan met een klontje boter. Laat ze daarna uitlekken in een vergiet.

3. Maak de witte saus – door vakidioten Bechamelsaus genoemd – door 50 gram boter te smelten in een pot op het fornuis. Voeg er de bloem aan toe en laat het geheel een beetje uitdrogen op het vuur. Giet er vervolgens de melk bij en roer tot je een gladde saus verkrijgt. Breng op smaak met de kruiden. Meng er een handvol gemalen kaas onder en roer er dan de blokjes ham, de macaroni en de groentjes onder.

4. Doe alles in een vuurvaste schotel en bestrooi met de rest van de kaas. Plaats de schotel nog enkele minuten onder de grill in de oven tot de kaas gesmolten en goudbruin is.

DELILUNCH

advertentie

TEACH for BELGIUM

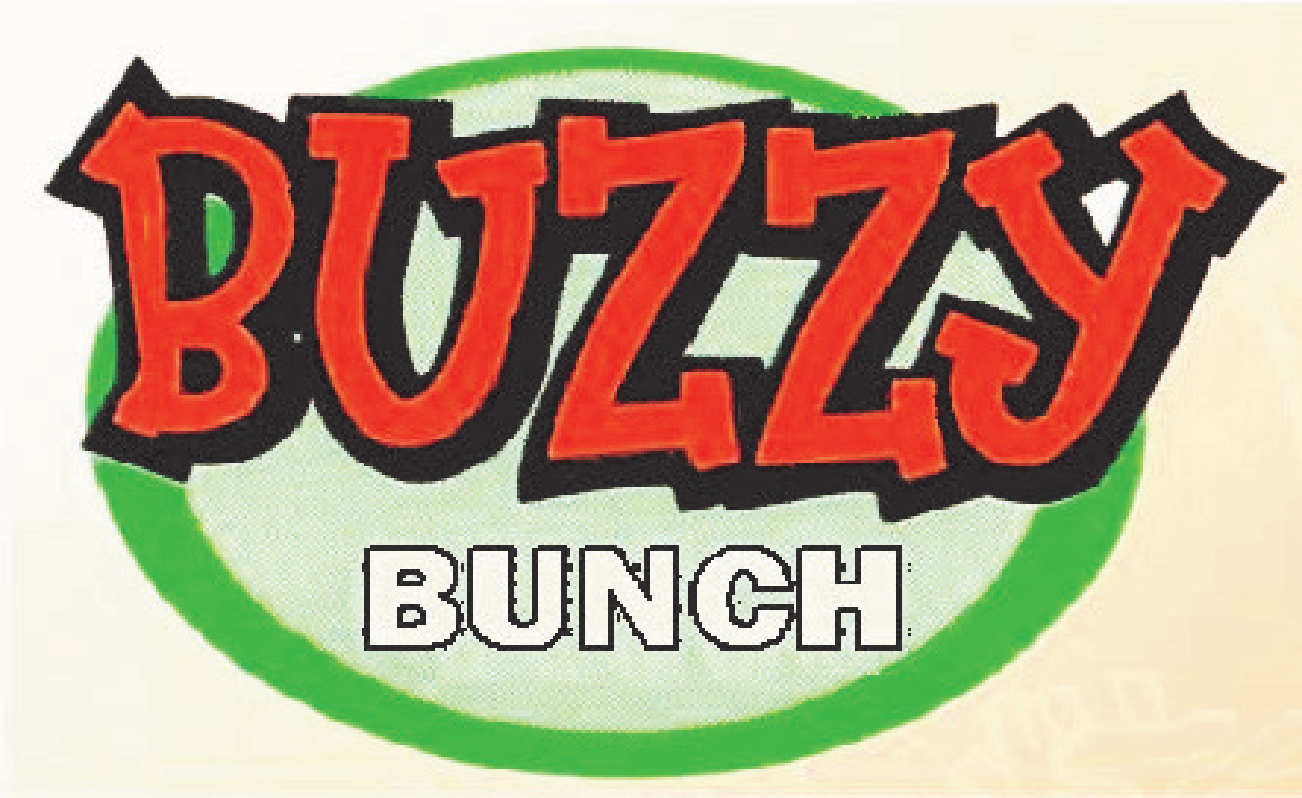
BUZZY
BUNCH

Filologica dankt haar

Prosenioren

Freek Braekman 98-99 (G)
Katrijn D'Herdt 02-03 (G)
Koen Goossens 02-03 (R)
Elisabeth Ghysels 03-04 (R)
Bart Peeters 03-04 (G)
Anne Bosman 04-05
Jeroen Meuleman 05-06
Benoît Lagae 06-07
Robin Van Cleemput 07-08
Aäron Maes 08-09
Tom Van Steendam 09-10
Stephanie Lannoo 10-11
Edouard De Prez 11-12
Maxim Mommercy 12-13
Madelon Bakx 13-14
Joachim Schol 14-15
Jan Bogaert 15-16
Tina Hottinger 16-17
Aulikki Lefèvre 17-18
Serafina Van Geertruyen 18-19

Peter

Jelle De Groote

Bevriende verenigingen

Auw La
Babylon
KHK
KK
KMF
Lingua
LWK
Moeder Zeug
OAK
Slavia
Tomo No Kai
Veto
V.G.K.

Academisch personeel

Gert Buelens
Johanna Barddal
Kristoffel Demoen
Mara Santi
Marco Formisano
Mark Janse
Marysa Demoor
Thijs Gillioen
Yves T'Sjoen

Ereleden

Anne-Cathérine Neirinck
Arne Chys
Arne Wittevrongel
Arthur T'Kindt
Aulikki Lefèvre
Charlotte Binnemans
Emiel T'Kindt
Eveline Vandewalle
Fien De Brie
Florine De Keyser
Hendrik De Slagmulder
Jan Bogaert
Jan Raeymaekers
Jan Vanarendt
Karel Van Ooteghem
Karen Cruyt
Kylie Cano
Lara De Clerck
Luca Garcia
Lucas Rabaey
Madelon Bakx
Maxim Stockx
Sander Laridon
Serafina Van Geertruyen
Tatjana Ceuterick
Tina Hottinger
Tine Maes
Tobias Cobbaert
Tom Vandevelde
Tom Van Steendam
Yasmin Crombez
Youness Iken